

Dómsorð:

Ákærði, Páll Konráð Konráðsson Þormar, sæti fangelsi í 1 mánuð.

Ákærði greiði allan sakarkostnað, þar með talin málsvarnarlaun skipaðs verjanda síns, Hilmars Ingimundarsonar hæstaréttarlögmanns, kr. 1.000.00.

Mánudaginn 1. mars 1982.

Nr. 222/1980. **Ákæruvaldið**

(Bragi Steinarsson, settur vararíkissaksóknari)

gegn

Birgi Bótólfi Guðmundssyni

(Guðmundur Ingvi Sigurðsson hrl.).

Ávana- og fíkniefni. Brot gegn lögum nr. 65/1974 og 173. gr. a almennra hegningarlaga. Sératkvæði.

Dómur Hæstaréttar.

Mál þetta dæma hæstaréttardómararnir Logi Einarsson, Ármann Snævarr, Björn Sveinbjörnsson, Magnús Thoroddson og Sigurgeir Jónsson.

Málinu var áfrýjað að ósk ákærða með stefnu 15. september 1980, og er því einnig áfrýjað af hálfu ákæruvalds til þyngingar. Ágrip barst Hæstarétti 30. nóvember 1981.

Ákæruvald krefst „staðfestingar hins áfrýjaða dóms á sakfellingu í einstökum ákæruliðum, ákvæðum um eignaupptöku og greiðslu sakarkostnaðar, en þannig, að einstakar athafnir ákærða, eins og þeim er lýst í ákæru, verði virtar sem áframhaldandi brotastarfsemi og sem heild varði ákærða refsingu samkvæmt 173. gr. a almennra hegningarlaga nr. 19/1940, sbr. lög nr. 64/1974, tilgreind ákvæði laga um ávana- og fíkniefni nr. 65/1974, og reglugerðar um sama

efni nr. 390/1974. Þess er krafist, að refsing ákærða verði þyngd — bæði fangelsis- og sektarrefsing — . . .“

Verjandi krefst þess, að ákærði verði dæmdur í lægstu refsingu, er lög leyfa, og verði refsing skilorðsbundin.

I.

Í héraðsdómi er gerð rækileg grein fyrir ákæruefnum og sakargögn rakin.

Það athugast, að leit að sakargögnum, sem gerð var hjá ákærða 30. ágúst 1976 og lýst er í reifun um 3. ákærulið, á heima í reifun um 9. ákærulið. Í héraðsdómi er í reifun um 3. ákærulið gerð grein fyrir rannsókn á tilteknu sýni, sbr. bréf Rannsóknastofu í lyfjafræði 10. september 1976. Sýni þetta stafar væntanlega frá efni, er 9. ákæruliður lýtur að. Að þessu undanskildu er brotum réttilega lýst í héraðsdómi. Ber að staðfesta að niðurstöðu til sakarmat héraðsdómara, en ákærði hefur gengist við brotunum, og fær játning hans stoð í öðrum sakargögnum.

II.

Hvert einstakt brot ákærða á undir verknaðarlýsingu þeirra ákvæða í lögum nr. 65/1974 og reglugerð nr. 390/1974, sem greinir í héraðsdómi, en ákæruefni í 9. ákærulið á undir nefnd lög og reglugerð nr. 230 4. júní 1976, er tók gildi 1. ágúst þ. á. Efni það, er ákæruliðurinn tekur til, flutti ákærði inn í landið fyrri hluta ágústmánaðar 1976. Reglugerð nr. 293/1978 hefur nú leyst af hólmi reglugerð nr. 230/1976.

Svo sem fram kemur í kröfugerð ákærvalds hér fyrir dómi, er talið af þess hálfu, að brot ákærða feli í sér samfellda brotastarfsemi, sem virða beri heildstætt, og varði sú brotastarfsemi hann í heild sinni refsingu samkvæmt 173. gr. a almennra hegningarlaga nr. 19/1940, sbr. lög nr. 64/1974. Brot ákærða eru framin á tímabilinu júlí 1975 til október eða nóvember 1977, og eru frumbrot 15 talsins, svo sem ákæruefni er endanlega markað. Fyrstu tvö brotin (1. og 2. ákæruliður) eru framin í júlí og ágúst 1975. Síðan tekur við brotahrina, og eru frumbrot framin í mánuði

hverjum frá mars 1976 allt til nóvember 1976 (ákæruliðir 3—12). Þá verður nokkurt hlé, og eru tvö brot framin í janúar 1977 (ákæruliðir 13 og 14), eitt í apríl til júní s. á. (ákæruliður 15) og hið síðasta í ágúst til nóvember s. á. (ákæruliður 16). Þess er að geta, að ákærði sætti gæsluvarðhaldi m. a. frá 20. janúar 1977 samfelld til 11. mars s. á. Tvö fyrstu brotin (1. og 2. ákæruliður) eru sérstæð, og þykja þau ekki varða ákærða viðurlögum samkvæmt 173. gr. a almennra hegningarlaga, sbr. lög nr. 74/1974, en þau varða hann refsingu samkv. þeim ákvæðum laga nr. 65/1974 og reglugerðar nr. 390/1974, er greinir í héraðsdómi. Ber nú að dæma honum refsingu vegna þeirra samkvæmt lögum nr. 60/1980, en þó verður eigi beitt þyngri viðurlögum en felast í 1. mgr. 5. gr. laga nr. 65/1974, sbr. 2. gr. almennra hegningarlaga. Hin brotin öll fela í sér óslitna brotastarfsemi, og gegnir þessu einnig um tvö síðustu brotin, þegar höfð er í huga gæsluvarðhaldsvist ákærða á árinu 1977. Þessi brot þykir eiga að virða heildstætt, en ekki sérstætt, þegar dæma á, hvort þau varði ákærða refsingu samkvæmt 173. gr. a almennra hegningarlaga nr. 19/1940, sbr. lög nr. 64/1974. Teljast þau öll varða hann refsingu samkvæmt því refsímæli. Beita má enn fremur viðurlögum samkvæmt 49. og 50. gr. almennra hegningarlaga, svo sem þeim ákvæðum var breytt með lögum nr. 101/1976, 4. og 5. gr., um þau brot ákærða, sem framin eru eftir 29. desember 1976, sbr. 2. gr. almennra hegningarlaga, en þann dag voru lögin birt í Stjórnartíðindum. Um brot, sem framin eru fyrir þann tíma og varða ákærða refsingu samkv. 173. gr. a almennra hegningarlaga, sbr. lög nr. 64/1974, verður viðurlögum 49. og 50. gr. sömu laga beitt eins og þau voru, áður en lög nr. 101/1976 breyttu þeim.

III.

Brot ákærða eru stórfelld. Taka þau yfir alllangan tíma og lýsa einbeittum brotavilja. Er hér bæði um innflutning mikils magns af hassi að ræða og í mörg skipti og umfangsmikla dreifingu gegn háu féggjaldi. Sammæltist ákærði við ýmsa menn um framningu brotanna, svo sem lýst er í hér-

aðsdómi, sbr. 2. mgr. 70. gr. almennra hegningarlaga, og drógust allmargir menn inn í brotakeðju þessa.

Samkvæmt gögnum máls hefur ákærði nú lokið námi, stofnað heimili og stundar vinnu sína reglulega. Hann gekkst greiðlega við sumum brotum sínum, en ekki öllum.

Refsingu ákærða ber að ákveða samkvæmt framangreindum ákvæðum með vísan til 77. og 78. gr. almennra hegningarlaga. Þykir hún hæfilega ákveðin 2 ára fangelsi, en til frádráttar refsivist komi gæsluvarðhaldsvist hans í 73 daga, sbr. 76. gr. almennra hegningarlaga. Enn fremur sæti hann 30.000.00 króna sekt, er renni í ríkissjóð, og komi 6 mánaða fangelsi í stað sektarinnar, ef hún verður ekki goldin innan 4 vikna frá birtingu dóms þessa, og er hér vísað til 49. og 50. gr. almennra hegningarlaga sumpart, sbr. 4. og 5. gr. laga nr. 101/1976.

Ákvæði hins áfrýjaða dóms um eignarupptöku og sakarkostnað eiga að vera óröskuð.

Ákærði greiði allan kostnað af áfrýjun sakarinnar, þar með talin saksóknarlaun í ríkissjóð, 7.000.00 krónur, og málsvarnarlaun skipaðs verjanda síns, 7.000.00 krónur.

D ó m s o r ð :

Ákærði, Birgir Bótólfur Guðmundsson, sæti 2 ára fangelsi, en til frádráttar komi gæsluvarðhaldsvist hans, 73 dagar. Enn fremur sæti hann 30.000.00 króna sekt í ríkissjóð, og komi 6 mánaða fangelsi í stað sektarinnar, ef hún verður eigi goldin innan 4 vikna frá birtingu dóms þessa.

Ákvæði héraðsdóms um eignarupptöku og sakarkostnað eiga að vera óröskuð.

Ákærði greiði allan kostnað af áfrýjun sakarinnar, þar með talin saksóknarlaun í ríkissjóð, 7.000.00 krónur, og málsvarnarlaun verjanda síns, Guðmundar Ingva Sigurðssonar hæstaréttarlögmanns, 7.000.00 krónur.

Dómi þessum ber að fullnægja með aðför að lögum.

S é r a t k v æ ð i

Sigurgeirs Jónssonar hæstaréttardómara.

Ég er sammála dómsatkvæði meiri hluta dómenda Hæstaréttar að öðru leyti en um fangelsisrefsingu. Brot þau, sem dæmt er fyrir í máli þessu, ná yfir alllangt tímabil, magn fíkniefna mikið svo og söluverð og hagnaður mjög verulegur.

Með tilliti til alls þessa svo og greinilegra viðskiptasjónarmiða ákærða og að öðru leyti með skirskotun til raka héraðsdómara tel ég, að staðfesta beri ákvörðun hans um 3 ára fangelsisrefsingu.

Dómur sakadóms í ávana- og fíkniefnamálum 27. maí 1980.

Ár 1980, þriðjudaginn 27. maí, var á dómþingi sakadóms í ávana- og fíkniefnamálum, sem háð var í húsakynnum dómsins að Hverfisgötu 113, Reykjavík, af Þórði Þórðarsyni fulltrúa við undirritaða votta, kveðinn upp dómur í sakadómsmáli nr. 617/1979: Ákærvaldið gegn Birgi Bótólfi Guðmundssyni.

Mál þetta, sem munnlega var flutt og dómtekið 23. maí sl., var af hálfu ríkissaksóknara höfðað með ákæruskjali, dags. 27. nóvember 1978, á hendur Birgi Bótólfi Guðmundssyni, til heimilis að Drápuhlíð 38, Reykjavík, fæddum þar í borg 17. október 1954, „fyrir að hafa á tímabilinu frá júlí 1975 til janúar 1978 ýmist einn eða í félagi við aðra þrásinnis orðið sér úti um ávana- og fíkniefni (aðallega hassefni) erlendis og hér á landi, flutt slík efni hingað til lands og selt þau hérlandis mörgum mönnum, oft með drjúgum hagnaði og að jafnaði neytt sjálfur hluta þeirra efna, er hann hverju sinni hafði með höndum.“

Í nefndu ákæruskjali er nánar lýst í liðum 1—16 meintu misferli ákærða, en hentugra þykir í máli þessu að rekja hvern ákærulið í samhengi við málsatvik.

Í niðurlagi ákæruskjals segir svo:

„Framangreind brot ákærða teljast varða við 173. gr. a almennta hegningarlaga nr. 19/1940, sbr. lög nr. 64/1974, svo og við 2. gr., sbr. 5. gr. og 6. gr. laga um ávana- og fíkniefni nr. 65/1974 og 2. gr., sbr. 10. gr. reglugerðar um sölu og meðferð ávana- og fíkniefna nr. 390/1974, sbr. auglýsingu nr. 293/1978, að því er varðar brot ákærða í 9. lið.

Þess er krafist, að ákærði verði dæmdur til refsingar, til greiðslu alls sakarkostnaðar og til að sæta upptöku á eftirtöldum verðmætum samkvæmt 69. gr. hegningarlaga og 5. gr. laga um ávana- og fíkniefni:

a) Sínum eignarhlut í því hassi, sem lagt var hald á 7. ágúst 1975.

b) Smáræði af amfetamíndufti og 2 hasspípum, sem hald var lagt á 30. ágúst 1976.

c) Um 1.318 gr af hassi, 4 hasspípum, 1 skálavog og 110 bandaríkjadölum, sem ákærði aflaði með hasssölu, en lagt var hald á þetta 19. janúar 1977.

d) Um 1.109 gr af hassi, sem hald var lagt á 27. janúar 1978.“

Ákærði er á sakhæfisaldri, nánar svo sem áður greinir, fæddur í Reykjavík 17. október 1954, og hefur, svo kunnugt sé, sætt eftirfarandi kærur og refsingum:

1972 25/4 í Reykjavík: Sátt, 5.000 kr. sekt fyrir brot á 25. gr. umferðarlaga. Sviptur ökuleyfi í 5 mánuði frá 22/3 1972.

1972 18/12 í Reykjavík: Sakfelldur fyrir brot á 218. gr. hegningarlaga. Ákvörðun um refsingu frestað skilorðsbundið í 2 ár.

1974 17/7 í Reykjavík: Dómur: 3 mánaða varðhald, skilorðsbundið í 2 ár, fyrir brot á 259. gr. hegningarlaga og 25. gr. umferðarlaga. Sviptur ökuleyfi í 1 ár frá 17/7 1973.

1974 4/7 í Vestmannaeyjum: Sátt, 2.500 kr. sekt fyrir brot á 244., sbr. 256. gr. hegningarlaga.

1978 13/2 í Reykjavík: Sátt, 5.000 kr. sekt fyrir brot á 21. gr. áfengislaga.

1978 4/9 í Reykjavík: Sátt, 40.000 kr. sekt fyrir brot á 217. gr. hegningarlaga.

1978 22/9 í Reykjavík: Dómur: 250.000 kr. sekt fyrir brot á 25., 26., 27., 37., 41. og 47. gr. umferðarlaga og 24. gr. áfengislaga. Sviptur ökuleyfi ævilangt frá 7/5 1977.

1979 22/2 í Reykjavík: Dómur: 4 mánaða fangelsi, skilorðsbundið 1 ár, fyrir brot á 218. gr. hegningarlaga. Dómur frá 17/7 1974 dæmdur með.

MÁLSATVIK.

Rannsókn sakaratriða í 1. og 2. ákærulið fór að mestu fram í ágúst og september 1975. Ákærði sætti gæsluvarðhaldi vegna

rannsóknarinnar frá 28. ágúst til 3. september. Af aðiljum, er öðrum fremur tengdust ákærða í máli þessu, sættu gæsluvarðhaldi þeir Gunnlaugur Björn Jónsson, fæddur 11. febrúar 1954, og Ásgeir Kristófer Ásgeirsson, fæddur 17. febrúar 1951.

Þá fór rannsókn á sakaratriðum í 3. ákærulið einkum fram í júní 1976.

Rannsókn sakaratriða í 4.—8. ákærulið fór einkum fram fyrstu mánuði árs 1977, og sætti ákærði gæsluvarðhaldi frá 20. janúar til 11. mars. Þá sættu eftirtaldir aðiljar, er öðrum fremur tengdust ákærða, gæsluvarðhaldi: Gunnlaugur Björn Jónsson ofangreindur, Björn Stefánsson, fæddur 26. janúar 1955, Ingi Þór Björnsson, fæddur 21. mars 1955, Elías Haukur Snorrason, fæddur 23. febrúar 1955.

Í ofangreindri rannsókn í byrjun árs 1977 hófst jafnframt rannsókn þeirra sakaratriða, er greinir í 10.—14. ákærulið, en vegna breyttra framburða aðilja og nýrrar stefnu, er rannsókn tók, tengdust þau sakaratriði rannsókn, er hófst hér í byrjun árs 1978. Var rannsókn sú mjög viðamikil, og komu þar við sögu fjölmargir aðiljar auk ákærða. Tók rannsókn þessi til sakaratriða í 10.—16. lið ákæruskjals. Ákærði sætti gæsluvarðhaldi vegna nefndrar rannsóknar og frá 24. janúar til 8. febrúar. Eftirtaldir aðiljar, er öðrum fremur tengdust ákærða, sættu einnig gæsluvarðhaldi: Áðurnefndur Björn Stefánsson, Magnús Árnason, fæddur 24. febrúar 1953, og Runólfur Þór Jónsson, fæddur 13. apríl 1956.

1. ákæruliður.

„Í júlí 1975 keypt í félagi við Gunnlaug Björn Jónsson í Kaupmannahöfn allt að 650—660 gr af hassi á danskar kr. 10.25 hvert gramm, sem þeir fluttu skömmu síðar hingað til lands, falið í farangri ákærða. Efnisins, sem þeir áttu að jöfnu, neyttu þeir að hluta, en fengu Ásgeir Kristófer Ásgeirsson til að selja fyrir sig allt að 460 gr af því á 7 bandaríkjadali hvert gramm.“

Ákærði var yfirheyrður hér í dómi ítrekað tímabilið 28. ágúst til 3. september 1975, en neitaði sakargiftum, uns ákærði var samþröfaður með Gunnlaugi Birni Jónssyni þann 3. september þ. á., en þá kvaðst ákærði reiðubúinn að skýra frá málavöxtum. Hér í dómi sama dag var svohljóðandi eftir ákærða bókað:

„Mætti kveðst áður hafa lýst langvarandi kunningsskap við Gunnlaug Björn Jónsson og hafi þeir m. a. verið á vertíð á sama báti fram á s.l. vetur. Þá hafi borist í tal þeirra á milli að drýgja

tekjur sínar með útvegum hassefna og endursölu að verulegum hluta. Mætti segir sér nokkuð óljósar í minni fjárhæðir, sem þeir félagar hvor um sig hafi í því skyni lagt fram. Láta muni þó mjög nærri, að mætti hafi útvegað 1/3 hluta fjár, en Gunnlaugur Björn 2/3 og báðir eftirstöðvar vertíðarlauna. Telur mætti sinn hlut nánar hafa verið um kr. 70.000 og Gunnlaug sennilega hafa lagt til kr. 140.000, eða heldur minna þó. Hafi þeir félagar seint í júní s.l. sótt um í Útvegsbanka Íslands s.n. ferðagjaldeyri, og mætti fengið jafnvirði 38.000 ísl. kr., nánar í hollenskum gyllinum, en Gunnlaugur sem samsvaraði helmingi lægri fjárhæð, eða nánar 65 ensk pund.

Hafi þeir félagar haldið áleiðis til Kaupmannahafnar í byrjun júlí s.l., nánar með hópferð frá Ferðaskrifstofunni Sunnu.

Þá hafi þeir félagar að farseðlum greiddum haft handa á milli ofangreindan gjaldeyri frá Útvegsbanka, 25.000 kr. í íslenskri mynt og allverulega fjárhæð í US\$, sem Gunnlaugur hafi séð um að útvega, og kveðst mætti í því sambandi ekki vita nákvæma upphæð.

Mætti telur á þessu stigi ekki hafa verið afráðið, í hverjum eignarhlutföllum þeir félagar mundu skipta efnunum, heldur aðeins að kaupa hassefni fyrir handbært fé.

Dvöl í Kaupmannahöfn hafi orðið um ein vika og fíkniefna-kaupin orðið á því tímabili að mestu fyrir milligöngu Gunnlaugs Björns. Þó kveðst mætti hafa farið með honum eina ferð í s. n. Christianiuhverfi í Kaupmannahöfn til þess að svipast um eftir seljendum, en án árangurs. Mætti kveðst telja, að Gunnlaugur hafi að lokum samið um kaup á hassefnum af s. n. Afghan gerð og einingarverðið verið kr. 10.25 d. pr. gr. Kveðst mætti skömmu eftir kaupin hafa séð efnið í fórum Gunnlaugs og það verið í nokkrum misstórum plötuhlutum, nær svörtum að lit á ytra byrði, en dökkgrænum í skurð- eða brotsár. Gæðastimpill hafi verið á sumum plötuhlutum, nánar hringlaga með inn-greyptu flúri, sem mætti telur sig ekki hafa skoðað náíð. Mætti kveðst telja, að heildarefnismagn hafi verið „rúm 400 gr.“.

Nánar aðspurður kveðst mætti viðurkenna að hafa í upphafi séð plötur í heilu lagi, en ekki muna, hve margar voru. Einnig að hafa eftir komu hingað til lands og ásamt Gunnlaugi vigtað efni, en heldur ekki muna þyngd í því sambandi. Eftir kaup ofangreind í Kaupmannahöfn kveður mætti hafa orðið að samkomulagi þeirra Gunnlaugs á milli, að mætti tæki allt efnismagnið í sinn farangur, nánar brúna handtösku og þar frágengið

í einum böggli. Þannig umbúin kveðst mætti hafa borið efni klakklaust í gegnum tollskoðun á Keflavíkurflugvelli eftir komu þangað flugleiðis frá Kaupmannahöfn ásamt Gunnlaugi um 10. júlí s.l. Eftir heimkomu hafi þeir Gunnlaugur tekið að leita fyrir sér um sölu efna og einkum stefnt að viðskiptum við varnarliðsmenn á Keflavíkurflugvelli. Hafi e. n. vinur Gunnlaugs, nánar grannvaxinn piltur með skollitað hár og yfirvaraskegg, ætlað að hafa þar um milligöngu, en töf orðið á í fyrstu, þar eð nefndur piltur hafi fyrst selt á Keflavíkurflugvöll um 300 gr af hassefnum á eigin vegum.

Samið hafi verið við nefndan pilt um, að hann skilaði þeim Gunnlaugi og mætta 7 US\$ fyrir hvert selt gr. Þá hafi þeir mætti og Gunnlaugur, er hér var komið, verið orðnir á það sáttir að skipta til helminga kostnaði og efnum, enda yrði þá hagnaður og í sömu hlutföllum þeirra í milli.

Mætti kveðst telja, að samtals hafi nefndur piltur selt fyrir þá Gunnlaug alveg um 400 gr af hassefnum úr nefndri ferð og staðið skil á greiðslum fyrir það magn með 7 US\$ pr. gr.

Er söluandvirði efna var að mestu komið mætta og Gunnlaugi í hendur, kveður mætti þá hafa afráðið að útvega efni til viðbótar.“

Í niðurlagi ofangreinds þinghalds var bókuð eftir ákærða sú athugasemd, að nefndur piltur, er séð hafi um sölu efna fyrir þá Gunnlaug, sé kallaður „Geiri“, búsettur í Hlíðum og lærður bifvélavirki.

Ákærði var þennan sama dag og hér í dómi samprófaður með Ásgeiri Kristófer Ásgeirssyni, fæddum 17. febrúar 1951. Nefndur Ásgeir sætti gæsluvarðhaldi vegna rannsóknar máls þessa frá 17. til 23. ágúst 1975 og greindi sjálfstætt á því tímabili hér fyrir dómi að hafa í júlí þ. á. haft milligöngu um sölu 460 eða 490 gr af hassefnum frá Gunnlaugi B. Jónssyni og átt að skila honum 7 bandaríkjadöllum fyrir hvert gramm.

Nefndur Ásgeir gerði eftirfarandi grein fyrir skilum söluandvirðis:

1. 600 US\$ afhentir nefndum Gunnlaugi og ákærða á heimili ákærða við Drápuhlíð.
2. 1.400 US\$ afhentir á sama stað og sömu aðiljum.
3. 300 US\$, er ákærði móttók á heimili nefnds Ásgeirs.

Auk þess kvaðst nefndur Ásgeir hafa endur afhent Gunnlaugi 20—30 gr efna og það átt að reiknast til frádráttar skuld. Mis-

mun, nánar miðað við einingarverð 7 US\$ pr. gr, kvaðst Ásgeir telja sig skulda Gunnlaugi persónulega.

Í ofangreindri samprófun kvað nefndur Ásgeir heildarmagn afhentra efna 390 gr, en skil söluandvirðis á sama veg og hér að ofan.

Að lokinni ofangreindri samprófun lýsti ákærði enn hér fyrir dómi heildarmagni til nefnds Ásgeirs og kvað það hafa verið 400 gr, en þess utan hafi þeir Gunnlaugur áður verið búnir að taka talsvert af efni til eigin neyslu og kunningja, „slíkt hafi ekki verið nákvæmlega vegið né mælt, en líklega þó ekki minna en af síðari sendingu“.

Hér í dómi sama dag hafði ákærði lýst efnismagni til eigin neyslu úr annarri hasskaupaferð, er hann hér vék að, og kvað það hafa verið 50—60 gr til hvors þeirra.

Gunnlaugur Björn Jónsson, fæddur 11. febrúar 1954, lýsti hér fyrir dómi 26. ágúst 1975 utanför til hasskaupa í byrjun júlí 1975 ásamt félaga sínum, er hann ekki vildi nafngreina. Lýsti nefndur Gunnlaugur aðdraganda farar og efniskaupum á sama veg og ákærði, en taldi efnismagn hins vegar meira, en um kaup efnis í Kaupmannahöfn og heimflutning var eftir nefndum Gunnlaugi bókað svo:

„Við komu þangað hafi þeir félagar skipt handbærum gjaldreyri í d. kr., en auk þess ca 3.000 ísl. kr. Ekki kveðst mætti muna nákvæmlega heildarfjárhæð úr þeim skiptum, en litlu hafi þeir félagar eytt utan til eftirfarandi efniskaupa.

Mætti kveðst nánar hafa tekið að sér milligöngu um þau og spurst fyrir meðal sér málkunnugra aðila danskra í Christianiu s. n., og mætti þannig loks komist í samband við danskan efnis-seljanda. Einingarverð hafi verið ákveðið 10.25 kr. d. pr. gr, og kveðst mætti hafa keypt hassefni fyrir rétt tæpar 7.000 d. kr.

Telur mætti, að heildarmagn samkvæmt því hafi verið 650—660 gr, nánar í tveim heilum plötum, mjög nærri 200 gr í hvorri, en auk þess plötuhlutum af sams konar gerð. Heilar plötur hafi verið aflangar og mjókkað til enda, þykkari í miðju, en þynnri til enda, efni nánast verið svart að lit á ytra byrði, en dökkgrænt í sárið. Á enda plötu hafi verið hringstimpill með ógreinilegri áletrun, en annar stimpill aflangur með hvössum hornum á hinum enda og áletrun einnig ógreinileg. Efni hafi verið rakt viðkomu og samkvæmt því sennilega ekki gamalt, enda gæði yfir meðallag.

Mætti telur hafa orðið að samkomulagi, að allt efnið yrði

falið í farangri kunningjans, nánar svo, að búið hafi verið um plötubúta í silfurpappír, en þeir böggjar vafðir flikum og komið fyrir í ferðatösku kunningjans. Eftir heimkomu segir mætti svo hafa um samist, að þeir félagar ættu efnin til helminga.

Þeim hafi brátt orðið ljóst, að fjárfesting var of mikil og þá félaga skort fé. Hafi þeir átt mestan hluta efna óskertan í rúmlega tvær vikur utan það, er eyddist til eigin notkunar.

Þá hafi orðið að samkomulagi að selja hluta efna og kunninginn talið sig geta séð um þá hlið. Hafi kunninginn með samþykki mætta þá afhent 460 eða 480 gr aðila, sem mætti kveðst ekki fyrr en nokkru síðar hafa frétt, hver var, og sá þá reynst Ásgeir Kristófer Ásgeirsson, reyndar allgóður kunningi mætta. Rætt hafi verið um, að þeir félagar fengju 7 US\$ pr. gr. Þrátt fyrir það greiðslufyrirkomulag kveðst mætti ekki vita, hvernig nefndur Ásgeir losaði sig við efni eða hverjum hann seldi. Slíkt hafi aldrei verið rætt. Mætti telur greiðslur lengi hafa dregist af hálfu Ásgeirs, en loks hafi hann greitt 1.095 US\$ að mætta og kunningja báðum viðstöddum. Ljóst hafi verið, að þar var ekki um lokagreiðslu að ræða, en ekki hafi sérstaklega verið samið um eftirstöðvar né greiðslu þeirra. Nánar hafi Ásgeir fyrst greitt 595 US\$ og þá um leið skilað til þeirra félaganna 20 gr efnis, skömmu síðar greitt 1.400\$ og nokkru eftir það enn skilað mætta 10 gr efna.“

Nefndur Gunnlaugur Björn nafngreindi síðan hér í dómi 28. ágúst 1975 félaga sinn, er getið er hér að ofan, og sem Birgi Guðmundsson, til heimilis að Drápuhlíð 38 hér í borg.

2. ákæruliður.

„Um mánaðamót júlí/ágúst 1975 keypt í Kaupmannahöfn fyrir sig og Gunnlaug Björn Jónsson allt að 675 gr af hassi og varið til þess ofangreindu söluandvirði. Efnið, sem þeir áttu að jöfnu og hugðust að megin hluta selja hér á landi í ágóðaskyni, flutti ákærði með sér hingað til lands og hafði í fyrstu í vörslum sínum að Stakkholti 3 í Reykjavík, en síðar í vörslum Gunnlaugs Björns að Sólheimum 27, þar sem lögreglumenn fundu fimmtudaginn 7. ágúst þann hluta þess, er ætlaður var til sölu, um 500 gr af efninu, og lögðu á það hald, en afganginum höfðu þeir þá skipt með sér til eigin nota.“

Gunnlaugur Björn Jónsson áður nefndur var handtekinn 7. ágúst 1975 vegna grunsemda um meðhöndlun fíkniefna. Við leit,

er fram fór þá í herbergi Gunnlaugs að Sólheimum 27 hér í borg, fundust um 500 gr af ætluðu hassefni.

Efni var vegið á skrifstofu ÁFD og vó samtals 502 gr. Efnið er geymt á skrifstofu ÁFD, merkt sýni nr. 109.

Framburðir nefnds Gunnlaugs hjá lögreglu og hér í dómi voru breytilegir, en hér í dómi og þann 26. ágúst 1975 gerði nefndur Gunnlaugur grein fyrir efnum og tilkomu þeirra, en tilgreindi þó ekki ákærða sem kaupanda efna fyrr en hér í dómi þann 28. ágúst sama ár.

Nefndur Gunnlaugur kvað afráðið, fljótlega eftir að hann og ákærði fengu í hendur söluandvirði hassefna úr síðustu ferð, sem lýst var hér að ofan, að ákærði héldi utan með allan gjald-eyri til frekari hasskaupa. Ákærði hafi síðan haldið einn flugleiðis til Kaupmannahafnar og komið þaðan aftur innan viku og þá með 650 gr af Marokkóhassefni, en auk þess 20—25 gr af dekkra efni. Kvað nefndur Gunnlaugur ákærða hafa komið með efni til landsins helgina áður en lögregla lagði hald á efni, en þeir í millitíðinni sýnt áðurnefndum Ásgeiri Kristófer hluta efna og lauslega ráðgert sölu hans á einhverjum hluta efna, en ekkert endanlega verið afráðið þar um. Nefndur Gunnlaugur kvaðst hafa geymt um 500 gr af Marokkóhassefninu í herbergi sínu, er lögregla lagði síðan hald á, en þess utan þá átt í tösku í eldhúsi um 8 gr af dökku efni og 55—60 gr af Marokkóhassi. Í sinn hlut, sérgreindan í tösku, kvaðst Gunnlaugur upphaflega hafa fengið um 70 gr af Marokkóefninu, en 10—12 gr af dökka efninu, mismunurinn hafi farið til eigin nota. Í fórum ákærða hafi átt eftir fyrstu skipti þeirra í milli að vera um 70 gr af Marokkóefni og líklega rúm 15 gr af dökka efninu.

Faðir nefnds Gunnlaugs, Jón . . ., var yfirheyrður hér í dómi 14. ágúst 1975 og skýrði þá svo frá að hafa frétt af handtöku sonar 8. s. m. og þann sama dag haft samband við sig fyrrverandi eiginkona sín, A B, og skýrt frá, að hún hefði í íbúð fundið meira af fíkniefnum en lögregla kvöldið áður við handtöku Gunnlaugs. Kvaðst nefndur Jón hafa án þess að hugleiða efnismagn lagt fyrir A að eyðileggja efni og hafi svo verið gert. Kvað nefndur Jón A hafa áætlað efnismagn um eða innan við 100 gr og hún þá eingöngu miðað við efnismagn, sem upphaflega fannst í íbúð.

Ákærði lýsti hér í dómi 3. september 1975 sakarefni í þessum ákærulið og utanför sinni til hasskaupa með söluandvirði efna

úr næstu ferð á undan, sem að ofan greinir. Í nefndu þinghaldi var eftir ákærða um ofangreint bókað:

„Kveðst mætti í því skyni, nánar sennilega 1. ágúst s.l., hafa haldið einn flugleiðis til Kaupmannahafnar og þá með í sínum fótum 1.400 US\$ af söluandvirði efna úr fyrri ferð. Auk þess hafi þá verið greiddur farseðill mætta báðar leiðir. Mætti kveðst telja, að er hann réðst til nefndrar farar, hafi fyrrnefndur piltur verið búinn að greiða þeim Gunnlaugi og mætta allt söluandvirði efna utan að vísu 300 US\$, sem hann hafi ekki gert fyrr en sennilega 13. ágúst s.l. og með vissu nokkru eftir að Gunnlaugur Björn var úrskurðaður í gæsluvarðhald. Nánar hafi nefndur piltur greitt mætta jafnvirði upphæðar í ísl. kr. og reiknað sem kr. 50.000.

Í síðari Kaupmannahafnarför kveðst mætti muna að hafa haldið ósparlega á fé og þannig í skemmtanir og óreglu eyðst drjúgum á fáum dögum.

Mætti kveðst þessu sinni telja sig hafa keypt hassefni fyrir 5.400 d. kr. og af gerðinni grænu Marokkó s. n. á kr. 9.00 d. pr. gr, utan þó tvær kúlur, 20 og 10 gr, af dökku efni, kölluðu Nepal, fyrir kr. 12.00 d. pr. gr. Kveðst mætti hafa keypt efni af sér ókunnum aðilum, sennilega þó dönskum, í fyrrnefndu Christianiuhverfi. Mætti kveðst hafa falið efni og flutt hingað til lands með öllum sama hætti og áður var lýst varðandi fyrri för. Efni hafi einnig nú átt að vera helmings eign hvors um sig, Gunnlaugs og mætta.

Ráðgert hafi verið að selja þau eftir sömu leið og áður fyrir milligöngu þarnefnds kunningja Gunnlaugs og með helmings ágóðaskiptum mætta og Gunnlaugs í milli. Ekki hafi þó endanlega veriðúið að semja um söluverð, þegar mestur hluti efna féll í hendur lögreglu. Fyrst eftir komu hingað til lands með efni kveðst mætti hafa falið þau í herbergi að Stakkholti 3, þar sem mætti þá bjó ásamt vinkonu sinni. Þar hafi þeir Gunnlaugur m. a. skipt efni með vigtun í 100 gr einingar, en ekki kveðst mætti nú muna, hve margar slíkar urðu. Þá hafi þó nokkuð gengið af, en innan við 100 gr, og hafi þeir Gunnlaugur skipt því að jöfnu sín á milli. Auk þess áðurnefndu svörtu efni, en þannig þó, að nokkru meir af því hafi komið í hlut mætta, sennilega 16—17 gr og þá af þeirri tegund ca 11—12 gr í hlut Gunnlaugs. Kveðst mætti því telja, að út úr nefndri aukaskiptingu hafi samtals komið í hlut þeirra Gunnlaugs hvors um sig 50—60 gr af ofangreindum tveim efnistegundum. Nokkrum dögum síð-

ar kveðst mætti telja sig hafa afhent Gunnlaugi allt áðurnefnt sérvigtað magn í 100 gr einingum og ekki vita betur en að lögregla hafi skömmu síðar náð því öllu í fórum Gunnlaugs.

Sín áðurgreind 50—60 gr kveðst mætti að nokkru hafa notað til eigin reykinga, en fleygt afgangi, er mætti frétti um handtöku Gunnlaugs Björns.“

3. ákæruliður.

„Í mars/apríl 1976 afhent Tryggva Lúðvík Skjaldarsyni kr. 80.000 til 90.000 til hasskaupa erlendis og nokkrum dögum síðar fengið hjá Tryggva Lúðvík að Dúfnahólum 4 í Reykjavík um 200 gr af hassi, neytt þess sjálfur að hluta og gefið og loks selt ýmsum aðilum hvert gramm ýmist á kr. 1.200 eða 1.400 fyrir samtals allt að kr. 80.000—90.000.“

Ákærði og tveir kunningjar hans, Gunnlaugur Björn Jónsson og Tryggvi Lúðvík Skjaldarson, sammæltust um mánaðamótin mars/apríl 1976 um að leggja fram fé til hasskaupa í Kaupmannahöfn. Gunnlaugur Björn lagði fram 100.000 kr., ákærði 80—90.000 kr., en nefndur Tryggvi samþykkti að halda utan til kaupanna og kostaði sína flugfarmiða, enda svo um samið, að andvirði þeirra, kr. 44.000, teldist framlagshluti Tryggva. Nefndur Tryggvi hélt síðan utan flugleiðis þann 5. apríl sama ár. Í Kaupmannahöfn, nánar svonefndu Christianíuhverfi, keypti Tryggvi hassefni, er hann ætlaði 660—670 gr, á 8.50—11.00 d. kr. hvert gramm, en hassið reyndist, er heim kom, 600 grömm. Efnið bútaði Tryggvi niður og faldi í sælgætisöskju, er hann keypti gagngert til þessara nota á Keflavíkurflugvelli á leið til Kaupmannahafnar. Þannig leyndi Tryggvi efninu í farangri sínum, er hann kom hingað flugleiðis 10. sama mánaðar. Við heimkomu varð að samkomulagi þeirra félaga að leggja til grundvallar sem skiptitölu kr. 1.200 hvert gramm. Þannig fékk Tryggvi í sinn hlut jafnvirði áðurgreindra flugmiða, en Gunnlaugur Björn og ákærði í hlutfalli við framlög. Afgangi var síðan skipt í þrjá jafna hluta.

Fyrir dómi þann 22. júní sama ár lýsti nefndur Tryggvi því, að þannig hefði komið í sinn hlut u. þ. b. 125 gr af hassi, en ákærði og Gunnlaugur Björn hvor um sig fengið nærri helming afangs. Ákærði bar hins vegar fyrir dómi þann 30. júní sama ár, að í sinn hlut hefðu komið um 200 gr af hassi, nokkru meira í hlut Gunnlaugs Björns, en vel innan við 200 gr í hlut Tryggva. Gunnlaugur Björn, er kom fyrir dóm þann 13. septem-

ber sama ár, kvað í sinn hlut hafa komið rúmlega 200 gr af hassi, ákærða nálægt 200 gr, en Tryggva 150—200 gr. Ákærði og Gunnlaugur báru þó á sama veg og ákærði um reglu þá, sem lögð var til grundvallar við efnisskiptingu.

Ákærði bar í ofangreindu þinghaldi að hafa að mestu notað sinn efnishluta sjálfur, en kvaðst þó hafa gefið kunningjum talsvert. Þá kvaðst ákærði hafa selt af efnum, sem nam 40—50 gr, og einingarverð í því sambandi ýmist 1.200 eða 1.400 kr. og kaupendur jafnan sér ókunnir aðiljar á skemmtistöðum.

Ákærði var yfirheyrður hér í dómi 18. febrúar 1977 vegna annarrar rannsóknar, en bar þá einnig á sama veg um ofangreint.

Í sambandi við framangreinda rannsókn var þann 30. ágúst 1976 gerð leit að sakargögnum, og fundust þá tvær pípur, er ákærði viðurkenndi að hafa notað til hassreykinga. Við líkamsleit, sem framkvæmd var á ákærða við sama tækifæri, fannst hvítt duft, vafið í bréfmiða. Bréfmiðinn með duftinu var veginn á skrifstofu fíkniefnadeildar og reyndist 1.3 gr og merktur sýni nr. 175 a.

Ofangreint sýni var sent til greiningar á Rannsóknastofu í lyfjafræði við Háskóla Íslands, og voru niðurstöður próf. Þorkels Jóhannessonar eftirfarandi með bréfi, dags. 10. september 1976.

„Ávana- og fíknilyf og efni —

Matsgerð nr. 245:

Rannsóknastofunni hefur borist sýni nr. 175 a með tilliti til rannsóknar á örvandi efnum, sbr. beiðni, dags. 1. 9. 1976. Sýnið var um það bil 0.2 gr af hvítu dufti. Síðar bárust 0.3 g af sýninu til viðbótar.

Með ljósfallsmælingu í útfjólubláu ljósi, gasgreiningu á súlu, rannsókn á snúningi pólaðs ljóss og súlfatprófi mátti staðfesta, að sýnið væri sem næst hrein racaemísk blanda af *levo*- og *dextro*-amfetamínsúlfati.

Amfetamín (*levo*-amfetamín) og dexamfetamín (*dextro*-amfetamín) teljast til ávana- og fíknilyfja, sbr. 6. gr. reglugerðar nr. 338/1973, sbr. einnig reglugerð nr. 231/1976. Enn fremur skal vísað til auglýsingar nr. 230/1976.“

4. og 6. ákæruliður.

„4. Í seinni hluta apríl 1976 farið ásamt Birni Stefánssyni til Amsterdam gagnert til kaupa á hassefnum, en til kaupanna

höfðu þeir eigið fé og fé frá Gunnlaugi Birni Jónssyni og Magnúsi Árnasyni, samtals um kr. 700.000, og í borginni keypt samtals allt að 2 kg af hassi á 3 gyllini hvert gramm og flutt það með sér til Rotterdam í því skyni að fá efnið flutt til Íslands, en ákærða tókst ekki þá þegar að koma efninu í hendur flutningsaðila og setti það því í geymslu í borginni um skeið.“

„6. Í júní 1976 að Miklubraut 72 í Reykjavík tekið við þeim allt að 2 kg af hassi, sem um ræðir í 4. lið af Birni Stefánssyni, og auk þess 200—250 gr af hassi í eigu Elíasar Hauks Snorrasonar. Afhent nefndum Birni samtals um 200 gr af hassinu og um kr. 200.000.00, sem var hlutur Björns í hassinu, sbr. 4. lið, og greiðsla til hans fyrir heimflutning þessara efna. Afhent Inga Þór Björnssyni samtals um 3—400 gr af hassi, sem ákærði átti ásamt Gunnlaugi Birni Jónssyni, og fóru afhendingar fram að Miklubraut 72 í Reykjavík, og seldi nefndur Ingi Þór síðan efnið fyrir ákærða á um kr. 1.100.00 hvert gramm. Skömmu síðar að Miklubraut 72 afhent nefndum Inga Þór ofangreint hassefni í eigu Elíasar Hauks Snorrasonar. Afhent Tryggva Lúðvík Skjaldarsyni að Þórustöðum í Ölfusi um 300 gr af hassinu, sem taldist hlutur Magnúsar Árnasonar í ofangreindum 2 kg, sbr. 4. lið.

Hluta þeirra hassefna, sem ákærði hafði þá eftir í vörslum sínum og hann átti ásamt nefndum Gunnlaugi Birni, seldi ákærði nokkrum nafngreindum mönnum, oftast í Reykjavík, t. d. Ásgeiri Kristófer Ásgeirssyni, Alfreð Adolfssyni, Runólfi Þór Jónssyni, Halldóri Dungal Gíslasyni, samtals a. m. k. um 600 gr, og var söluverð hvers gramms oftast um kr. 1.100.00—1.400.00, en afgang þessara efna, um 500 gr af hassi, hafði ákærði svo að mestu leyti til eigin nota.“

Ákæruliðir 4 og 6 þykja svo nátengdir, að rétt þykir að rekja málsatvik þá varðandi í samfellu.

Framburðir ákærða hjá lögreglu og hér í dómi voru breytilegir, en hér í dómi 8. mars 1977 kemur fram endanlegur framburður ákærða ofangreint varðandi.

Í nefndu þinghaldi kvaðst ákærði hafa nálægt 20. apríl 1976 haldið flugleiðis til Kaupmannahafnar ásamt Birni Stefánssyni og þaðan með lest til Amsterdam til hasskaupa. Ákærði kvaðst ásamt Gunnlaugi Birni Jónssyni hafa lagt til hasskaupanna 400.000 kr., er þeir áttu að jöfnu, Björn áðurnefndur 100.000 kr., en Magnús Árnason lagt fram um 200.000 kr.

Ákærði kvaðst ásamt nefndum Birni í Amsterdam hafa keypt

700 gr af meintum hassefnum, en efni reynst svikið og ónýtt með öllu. Þá hafi þeir af nokkrum leigubifreiðarstjórum keypt þrjár hasstegundir, nánar ljósgrænt Marokkóhass, tyrkneskt hass og Afganistanefni, alls mjög nærri 2 kg, og einingarverð í öllum tilvikum verið 3 hollensk gyllini pr. gr. Þá hafi þeir Björn og ákærði haldið með efni til Rotterdam í því skyni að fela það til flutnings Kristjáni R. Walsh, en Björn hafi hins vegar haldið frá Rotterdam þegar næsta dag. Ákærði kvaðst hafa beðið Kristjáns í nokkra daga án árangurs, en sá verið væntanlegur þangað með m/s Tungufossi. Kvaðst ákærði síðan hafa komið efnum í geymslu á járnbrautarstöð og haldið til Kaupmannahafnar og þar hitt Elías Hauk Snorrason, en ákærði kvaðst réttilega hafa lýst hér fyrir dómi 18. febrúar 1977 afhendingu á nefndum geymslumiða fyrir hassefnum til Elíasar Hauks, er hafi í maí 1976 ásamt Gunnlaugi Birni Jónssyni haldið til Amsterdam og síðan til Rotterdam í því skyni að útvega flutning með skipi á nefndum hassefnum þar í geymslu. Þeim félögum hafi mistekist að koma efnum sem ætlað var í hendur Kristjáns R. Walsh til flutnings, en hins vegar hafi nefndur Björn Stefánsson, er einnig var á íslensku farskipi, tekið að sér flutning. Ákærði kvað Björn Stefánsson síðan í júníbyrjun sama ár og að Miklubraut 72 hafa afhent sér u. þ. b. 2 kg, sem þeir félagar höfðu áður keypt og komið var fyrir í geymslu í Rotterdam, en auk þess 240—250 gr af svörtu Citralhassi og 500 gr af sviknu efni, er nefndur Gunnlaugur og nefndur Elías Haukur keyptu í Amsterdam.

Ákærði staðfesti að hafa réttilega lýst ráðstöfun efna hér í dómi 18. febrúar 1977, en þó þurfa þar við að bæta, er rakið verður hér á eftir:

Í nefndu þinghaldi kvaðst ákærði hafa afhent Birni 15% af efnum í eigu Elíasar Hauks og þannig 30—40 gr af ósviknu efni, en afgang í sviknu, en fyrir efni í eigu ákærða og Gunnlaugs Björns greitt honum nærri 100.000 kr. Hafi 200 gr af efnishluta ákærða og Gunnlaugs Björns reynst svikin, en sennilega 500 gr af hluta Elíasar Hauks. Kvaðst ákærði hafa afhent Inga Þór Björnssyni allan efnishluta Elíasar og þá sennilega 500 gr af svikna efninu og rúm 200 gr af hinu ósvikna. Hins vegar kvaðst ákærði hafa fleygt hinum 200 sviknu gr af efnishlut sínum og Gunnlaugs. Í nefndu þinghaldi var bókað svo eftir ákærða um dreifingu efna:

„Áður en Inga Þór var afhent ofangreint, kveðst mætti reynd-

ar hafa fengið hann til að selja af efnishluta mætta og Gunnlaugs, líklega þó varla nema um 150 gr samtals.

Af efnishluta sínum og Gunnlaugs kveðst mætti muna að hafa selt eftirfarandi auk 150 gr til Inga Þórs:

- 1) Halldór Dungal um 150 gr.
- 2) Ásgeir Kristófer Ásgeirsson um 100 gr.
- 3) Tryggvi úr Keflavík, nú sennilega á Litla-Hrauni, 10—15 gr.
- 4) Siggí „rauði“, sem þá hafi verið búsettur að Miklubraut, 72 — 15 gr.
- 5) Alfreð Adolfsson um 50 gr.
- 6) Ólafur Þór Jónsson um 10 gr.
- 7) Tryggvi Skjaldarson um 10 gr.
- 8) Árni Möller um 10 gr.
- 9) Einar Ingólfsson um 10 gr.

Hinir fjórir síðastnefndu allir búandi að Þórustöðum í Ölfusi. Einingarverð til ofangreindra hafi verið nokkuð misjafnt, en á bilinu 1.100—1.400 kr. pr. gr.

Af hagnaðarhlut kveðst mætti vegna ofangreinds telja sig hafa jafnað reikninga við Gunnlaug Björn og þannig greitt honum í peningum vel yfir 200.000 ísl. kr. Elías Haukur hafi síðar flutt nokkuð af því fé til Gunnlaugs, en annað af mætta sent í nokkrum bréfasendingum til Gunnlaugs í Kaupmannahöfn.

Sínum hluta kveðst mætti að nokkru hafa eytt í óreglu, en að hluta til frekari fíkniefnakaupa, sem brátt verði að vikið.“

Eins og að ofan greinir, kvaðst ákærði í þinghaldi 8. mars 1977 þurfa við að bæta framangreindan framburð um ráðstöfun efna. Kvaðst ákærði hafa afhent Runólfi Þór Jónssyni 200 gr, er sá hafi selt fyrir sig, en jafnframt hafi Magnús Árnason fyrir framlag fengið 500 gr af ósviknum efnum, en auk þess óvisst magn af hinum sviknu, enda hluthafar skipt þeim á sig eins og tjóni að tiltölu við framlag. Kvaðst ákærði hafa frétt, að Magnús Árnason væri um þær mundir erlendis, og því nærri miðjum júní komið efnishluta hans í geymslu að Þórustöðum í Ölfusi hjá Tryggva L. Skjaldarsyni með skilaboðum eða beiðni um, að sá kæmi efnum síðar í hendur Magnúsar. Síðar þennan sama dag og hér í dómi breytti ákærði enn framburði sínum varðandi efnisafhendingu til nefnds Tryggva L. Skjaldarsonar og kvaðst hafa afhent honum sem hlut Magnúsar pakka, er innihélt nærri 200 gr af sviknum efnum og 300 gr af hinum ósviknu.

Gunnlaugur Björn Jónsson, fæddur 11. febrúar 1954, lýsti hér

fyrir dómi 23. febrúar 1977 að hafa í lok apríl 1976 ásamt ákærða skipulagt og fjármagnað för til Amsterdam til kaupa á hass-efnum og kvað framlagshluta hvors hafa verið 200.000 kr. og ákærði haldið utan.

Nefndur Gunnlaugur kvað ráðgert hafa verið, að Kristján Róbert Walsh annaðist flutning efna frá Rotterdam sjóleiðis með m/s Tungufossi, en það stefnumót muni hafa misfarist og ákærði komið efnum í geymslu á járnbrautarstöð í Rotterdam og nokkru síðar komið hingað til lands flugleiðis.

Í nefndu þinghaldi lýsti nefndur Gunnlaugur síðan utanför í maí s. á. til að nálgast efni, og var þá eftir nefndum Gunnlaugi bókað:

„Þann 24.5.76 kveðst mætti hafa haldið flugleiðis til Kaupmannahafnar öðrum þræði til að stunda þar vinnu, en jafnframt hugleitt að skreppa til Rotterdam og koma fyrrnefndum efnum í hendur flutningsaðila. Elías Haukur Snorrason hafi í Kaupmannahöfn slegist í þá för með mætta og síðar í Amsterdam keypt 1 kg af efnum, er vera átti hass, en reyndist svikið og var strax fleygt. Einnig um 200 gr af ósviknum hassefnum af tegundinni svartur Pakistan. Mætti kveðst í Rotterdam á fyrrnefndum geymslustað hafa vitjað efna í sinni eign og Birgis. Mætti endurtekur á sama veg og í dskj. 27 lýsingu á umbúnaði efna þar. Pakkar hafi verið 3 eða fremur 4 að meðtöldum 200 gr Elíasar. Mætti kveðst ekki hafa opnað pakka, en áætla þyngd hvers þriggja rétt um 700 gr og síðar hafa frétt, að þar hafi verið um að ræða þrjár tegundir og jafnmikið, eða um 700 gr af hverri:

I. Grænt Marokkóhass.

II. Líbanonhass í smáum plötum, eða 40—45 gr hver.

III. Svart efni, er síðar reyndist svikið og ekki fíkniefni.

Mætta og Elíasi Hauk hafi öðru sinni mistekist að hitta Kristján R. Walsh í Rotterdam og þá hugkvæmst að snúa sér til Björns Stefánssonar, skipverja á m/s Reykjavossi, þá stöddum í nefndri borg. Sá hafi eftir fortölur tekið að sér flutning gegn 20% þóknun af efnismagni.

Mætti endurtekur á sama veg og í dskj. 27 lýsingu á afhendingu efna um borð í nefnt skip. Einnig um för sína og Elíasar Hauks að því loknu frá Rotterdam til Kaupmannahafnar, en síðar för Elíasar þaðan til Reykjavíkur, nánar 17. júní 1976 og þá á flugfarmiða mætta áðurnefndan.

Um hálfum mánuði síðar hafi Elías Haukur aftur komið flug-

leiðis til Kaupmannahafnar og þá staðfest, að hluti efna hafi verið alónýtur, en jafnframt fært mætta um 260.000 ísl. kr., sem hafi talist sameiginlegur hluti mætta og Birgis af sölu nýtlegra efna í þeirra eign samkvæmt ofanskráðu, og kveðst mætti miða við, að það magn hafi verið um 500 gr. Auk þess muni Birgir hér á landi um þessar mundir hafa greitt 50.000 kr. víxilskuld fyrir mætta. Af nefndum 260.000 kveðst mætti hafa greitt 50.000 til Elíasar Hauks sem skuld, en ráðstafað öðru í Amsterdam í næstu ferð þangað þá skammt undan.“

Björn Stefánsson, fæddur 26. janúar 1955, var yfirheyrður hér fyrir dómi 21. febrúar 1977, þá í gæsluvarðhaldi vegna máls þessa. Kvaðst nefndur Björn skömmu fyrir páska 1976 hafa falið hassefni hjá ákærða án árangurs, en ákærði þá hins vegar gert sér boð að kosta ferðir til hasskaupa í Hollandi, ef nefndur Björn tæki að sér leiðsögn og túlkun við hasskaup þar. Nefndur Björn kvaðst þegar næsta morgun ásamt ákærða hafa haldið flugleiðis til Kaupmannahafnar, en þaðan með lest til Amsterdam. Kvaðst nefndur Björn hafa haft meðferðis 130.000 ísl. kr., ætlaðar að mestu eða öllu til hasskaupa fyrir sig persónulega. Nefndur Björn kvað þá hafa í Amsterdam verið svikna í viðskiptum, en loks keypt um 1100 gr af Marokkóhassi og 4 plötur af hörðu dökku hassi, um 45 gr hver plata, en af síðastnefnda efninu hafi eitthvað verið notað ytra. Ekki kvaðst nefndur Björn geta fullyrt um efnismagn, því það ekki vegið ytra. Frá Amsterdam hafi þeir síðan orðið samferða til Rotterdam þeirra erinda, að ákærði kæmi efnunum til flutnings í hendur skipverja á Tungufossi, kölluðum Kidda. Kvaðst nefndur Björn síðan hafa haldið frá Rotterdam á undan ákærða og flugleiðis hingað til lands, en eftir heimkomu ákærða nokkrum dögum síðar frétt, að efni hafi ekki komist í skip og verið skilið eftir á járnbrautarstöð í Rotterdam.

Nefndur Björn lýsti í sama þinghaldi för sinni til Hollands með m/s Reykjavossi, og var þar um eftir nefndum Birni bókað:

„Mætti kveðst þegar að loknu námi í Vélaskóla og síðast í maí hafa skráð sig á m/s Reykjavoss og það skip fáum dögum síðar haldið til Hollands, en þó hafi verið við brottför fullkomin óvissa um viðkomustaði skips og mætti þegar af þeim sökum hvorki beðinn um né hafa hugleitt afskipti af ofangreindum fíkniefnum í Rotterdam. Skipið hafi hins vegar í raun haldið beint til Rotterdam og skömmu fyrir brottför þaðan, 2—3 dögum síðar, til mætta komið maður, sem hann hvorki fyrr né síðar þess utan

kveðst hafa hitt. Hafi sá maður verið með sérkennilega hermannatösku eða poka, sem mætti kveðst þegar hafa endurþekkt sem ystu umbúðir hassefna áður í Amsterdam, keyptra af mætta og Birgi Bótólfi. Kveðst mætti nánast að fyrri bragði hafa vikið sér að manni, enda í ljós komið, að sending var mætta ætluð til flutnings. Mætti kveðst viss um að geta endurþekkt nefndan mann og telja, að þar hafi á ferð verið piltur, er nú muni sitja í fangelsi í Kaupmannahöfn og vera kallaður Elli.

Mætti kveðst um borð hafa skoðað umbúðir og með vissu kannast við sem hinar sömu og áður er lýst, að mætti og Birgir hafi frá gengið í Rotterdam, en aukapakki einnig, sem mætti kveðst hafa talið augljóst, að væri fyrir nefndan Ella, en Birgi Bótólfi ætlaður. Mætti kveðst hafa roðið aukapakka sápuefnum og þvotta, eins og þeir Birgir hefðu áður frá gengið fyrrnefndum þrem pökkum í Rotterdam. Nefnda pakka fjóra kveðst mætti hafa falið í klefa sínum, nánar í blástursofni og úr honum fjarlæggt glerull eða rykrýju úr lokuðu hólfi og það þá með harmkvælum rúmað nefnda pakka fjóra.

Mætti segir hafa verið út frá því gengið sín í milli og Birgis í Rotterdam, að vísu aðeins sem umræðugrundvöll, að vegna fjárframlags mætta áðurnefnds hafi hann talist eiga um 20% af efnismagni.

Í samræmi við það sjónarmið kveðst mætti eftir komu hingað til lands hafa vigtað af efnum sem sinn byrjunarhlut 140 gr af svarta efninu svikna og fleygt því síðar, en auk þess 160 gr af hinu nýtilega. Mætti kveðst hafa vitað, að ofangreint var þó ekki 20%, en hugsað afgang sem inneign hjá Birgi Bótólfi.

Eftir það og samkvæmt undangengnu símtali hitt Birgi að Miklubraut og afhent honum afgang sameiginlegs efnishluta, skýrt, hvað mætti hefði tekið, og að hann teldi sig því enn eiga inneign hjá Birgi.

Birgir hafi ekki virst kannast við nefndan aukapakka, en þó við honum tekið eftir útskýringar mætta, hvaðan sá væri ættaður. Þá hafi mætti séð þann pakka opnaðan og í honum verið á að giska án vigtunar 150—200 gr af dökku efni, kölluðu svartur Pakistan, og mjög sterku efni. Af því kveðst mætti með samþykki Birgis fyrir flutning þess hafa fengið 25 eða 35 gr. Auk þess hafi í pakka verið sennilega rúm 200 gr af efni, er reyndist svikið og með öllu ónýtt. Mætti kveðst einnig hafa af því fengið hlut fyrir flutning, en ekki lagt á minnið, enda strax hent. Þá hafi svo um samist, að mætti fengi og peningagreiðslu

fyrir flutning á efnishluta Birgis. Hafi verið rætt um 200 þús., en mætti hins vegar í mörgum smærri greiðslum mótttekið hjá Birgi 150—200 þús., en þó ekki síðarnefnda upphæð.“

Hér fyrir dómi 18. apríl 1977 lýsti Elías Haukur Snorrason, fæddur 23. febrúar 1955, að hafa í apríl 1976 í Kaupmannahöfn hjá ákærða mótttekið geymslumiða að hassefninu, er ákærði kvaðst hafa keypt í Rotterdam og í því skyni, að nefndur Elías Haukur síðar héldi til Rotterdam, tæki efni úr geymslu og kæmi í hendur flutningsaðilja. Kvað Elías Haukur þessa aðilja vera Björn Stefánsson og pilt, kallaðan Kidda, en þeir báðir verið á íslenskum farskipum um þær mundir. Í nefndu þinghaldi var eftir Elíasi Hauki um Hollandsferð í maí 1976 eftirfarandi bókað:

„Sennilega seint í þeim mánuði kveðst mætti hafa haldið frá Kaupmannahöfn til Amsterdam og síðar Rotterdam ásamt Gunnlaugi Birni Jónssyni annars vegar til frekari efniskaupa, en hins vegar að senda hingað til lands áður nefnd efni úr geymslu. Áður kveðst mætti hafa réttilega lýst, er hann í nefndri för keypti 1½ kg af efnum, er reyndust svikin og ónýt, en einnig um 200 gr af nýtilegum efnum. Þá ásamt nefndum Gunnlaugi sótt margnefnd efni í geymslu á járnbrautarstöð og komið til flutnings í hendur Björns Stefánssonar, þá skipverja á Reykjafossi, og gegn 15% flutningsþóknun. Jafnframt hafi Björn á þeim kjörum flutt ofangreind 200 gr mætta, en auk þess 200—300 gr af hinu ónýta efni og átt að færa Birgi Guðm. hvort tveggja. Mætti kveðst ekki geta áætlað, hvert efnismagn Birgir átti í geymslunni, né vita, hvort Gunnlaugur eða aðrir áttu þar af. Mætti ítrekar, að sér vitanlega hafi Gunnlaugur engin efni keypt í þessari ferð og eingöngu samkvæmt beiðni mætta orðið honum samferða í öryggisskyni vegna fjármuna og til þess að draga úr svikahættu. Mætti hafi því kostað ferðir og dvöl Gunnlaugs.

Mætti kveðst, sem áður sé lýst, hafa komið hingað til lands flugleiðis 17. júní s. l. og dvalið fram í byrjun júlí. Á þeim tíma frá Inga Þór fengið smávægilegar eftirstöðvar hassefna til eigin nota, en einnig söluandvirði fyrrnefndra 150 gr og loks 300.000 kr. útborgun vegna áðurgreindrar íbúðarsölu.“

Ingi Þór Björnsson, fæddur 21. mars 1955, sætti gæsluvarðhaldi vegna rannsóknar máls þessa og viðurkenndi dreifingu hassefna fyrir Inga Þór og Elías Hauk Snorrason. Nefndur Ingi Þór lýsti hér í dómi þann 25. janúar 1977 móttöku hassefna frá ákærða í fyrri hluta júní 1976 og afhending farið fram að Miklubraut 72 hér í borg. Ingi Þór kvaðst við þetta tækifæri í fórum

ákærða hafa séð tvenns konar hassefni, annars vegar svonefnt Tyrkja og hins vegar dökkt Afganistanefni. Hafi verið umsamið, að Ingi Þór seldi efni og skilaði ákærða 1.100 kr. pr. gr. Kvaðst Ingi Þór þannig hafa í 2—3 ferðum sótt til ákærða alls liðlega 400 gr og selt nafngreindum aðiljum. Meðan á sölu nefndra efna fyrir ákærða stóð, kvað Ingi Þór Elías Hauk hafa hringt í sig frá Kaupmannahöfn og tjáð sér, að ákærði hefði mótttekið efni frá Elíasi, er Ingi Þór hafði tekið að sér að selja fyrir Elías. Kvað Ingi Þór þá hafa haft samband við ákærða og hjá honum hafa mótttekið annars vegar svikið efni, 370 gr, en 150 gr af nýtilegu efni, en síðan hafa byrjað sölu nýtilega efnisins til nafngreindra aðilja.

Elías Haukur hafi hins vegar komið hingað til lands 17. júní og þá verið talsvert óselt af nefndum 150 gr og Elías Haukur þá mótttekið eftirstöðvar efnis og þær gengið til þurrðar. Ingi Þór kvað þá jafnframt hafa komið upp ágreining milli Elíasar og ákærða á þá leið, að ákærði hefði átt að afhenda Inga Þór meira efnismagn, en ákærði borið því við, að flutningsaðili hafi í sinn hlut áskilið sér meir en áður var um samið. Ingi Þór kvað hins vegar fjármál sín og Elíasar hafa verið gerð upp án ágreinings.

Magnús Árnason, fæddur 24. febrúar 1953, var yfirheyrður hjá lögreglu og hér í dómi 10. mars 1977 og viðurkenndi þá að hafa í maí 1976 við vin sinn Gunnlaug Björn Jónsson og í viðurvist ákærða ráðgert að festa fé í kaupum hassefna og líklega lagt fram 230.000 kr. með þeim skilmálum að þurfa ekki að koma nærri kaupum, innflutningi eða dreifingu nefndra efna, en í staðinn átt að fá til baka tvöfalt upphaflegt framlag, en frá byrjun verið ráðgert, að Tryggvi Skjaldarson, Þórustöðum í Ölfusi, annaðist sölu á efnishluta sínum. Kvaðst nefndur Magnús ekki hafa aðra vitneskju um heildarmagn hassefna, er nefndur Tryggvi hafi mótttekið fyrir sína hönd frá ákærða, en orð Tryggva, en hann talað um, að efnismagn hafi verið á bilinu 400—600 gr, þó þannig, að 40—50% efna hafi verið svikin. Kvað Magnús Tryggva hafa afhent sér 50.000 kr. vegna efnissölunnar og afgang nýtilegra efna í ágúst s. á., en ekki geta fullyrt, hve mikið Tryggvi hafi selt af efnum.

Ofangreindur Tryggvi Lúðvík Skjaldarson, fæddur 12. janúar 1954 í Reykjavík, var yfirheyrður hér í dómi 11. febrúar 1980 og neitaði þá aðspurður að hafa í júní—júlí 1976 tekið við hassefni frá ákærða, er Magnús Árnason hafi átt. Þá kvaðst nefndur

Tryggvi Lúðvík ekki hafa keypt nein hassefni af ákærða sumar 1976 eða ár 1977.

Halldór Dungal Gíslason, fæddur 29. maí 1957, var yfirheyrður hér í dómi 12. ágúst 1976 og lýsti þá kaupum á hassefnum af ákærða í júní—júlí það ár. Nefndur Halldór kvaðst fyrst hafa keypt 30 gr af hassefnum af ákærða og fyrir greitt kr. 33.000. Hafi efnið verið í nokkrum ljósum köggjum og dekkri plötubrotum, en afhending farið fram heima hjá ákærða. Nefndur Halldór kvaðst raunar hafa keypt efnið fyrir fé, er nafngreindur aðili hefði lagt fram til kaupanna, en sá óskað eftir meira magni efnis. Af því tilefni kvaðst nefndur Halldór fljótlega hafa haft samband við ákærða og hann getað útvegað 80 gr. Kvaðst Halldór við svo búið hafa rætt við nefndan framlagsaðilja og sá lagt fram kr. 96.000 fyrir efnum, en kvaðst sjálfur hafa haldið á fund ákærða og greitt honum kr. 88.000 fyrir þessi 80 gr, en síðan fyrir afgang fjár keypt 6—7 gr efnis fyrir sjálfan sig.

Ofangreindur Páll Sverrisson, fæddur 22. nóvember 1952, bar í yfirheyrslu hjá lögreglu 6. júní 1977 og 19. júní s. á. að hafa í maí—júní 1976 keypt 15 gr af hassi af ákærða á kr. 1.400 hvert gramm og afhending farið fram að Laugavegi 71 hér í borg.

Ofangreindur Runólfur Þór Jónsson, fæddur 13. apríl 1956, var yfirheyrður hér í dómi þann 25. apríl 1978. Ekki verður séð af gögnum málsins, að nefndur Runólfur hafi gengist við ofangreindri sölu 200 gr af hassefni fyrir ákærða í júní 1976.

Ofangreindur Einar Ingólfsson, fæddur 29. nóvember 1951, var yfirheyrður hjá lögreglu í Reykjavík 10. maí 1978 og neitaði þá aðspurður að hafa árið 1976 keypt af ákærða hassefni.

Ofangreindur Árni Möller, fæddur 18. janúar 1952, var yfirheyrður hjá lögreglu í Reykjavík 15. desember 1977 og neitaði þá að hafa móttekið hassefni frá ákærða.

Ofangreindur Alfreð Adolfsson, fæddur 20. nóvember 1954, var yfirheyrður hjá lögreglu í Reykjavík 29. janúar 1977 og bar þá m. a. um hasskaup af ákærða sumar 1976, er ákærði bjó að Miklubraut 72. Kvaðst hann ekki geta gert fulla grein fyrir efnismagni, en það verið 300—500 gr og verð 1.100—1.150 kr. hvert gramm.

Ásgeir Kristófer Ásgeirsson, fæddur 17. febrúar 1951, var yfirheyrður hjá lögreglu 23. febrúar 1977 og viðurkenndi þá margítrekuð hasskaup af ákærða allt frá vori 1976, en afhendingar verið margar og efnismagn lítið, en framburður nefnds Ásgeirs var mjög rúmur og óljós.

Ofangreindur Ólafur Þór Jónsson, fæddur 13. mars 1954, var yfirheyrður hjá lögreglu í Reykjavík 27. febrúar 1978 og kvaðst aðspurður ekki hafa átt við ákærða fíkniefnaviðskipti, en ákærði hefði haft á orði við sig að hafa gefið upp eitthvert magn hass-efna til sín, þá er ákærði sætti gæsluvarðhaldi sumarið 1976.

5. ákæruliður.

„Í maí 1976 flutt með sér um 600 gr af hassi hingað til lands frá Kaupmannahöfn fyrir Elías Hauk Snorrason og afhent Inga Þór Björnssyni efnið að Bólstaðarhlíð 58 í Reykjavík, nema um 80—100 gr, sem ákærði hélt eftir sem greiðslu fyrir flutning efnisins og neytti þess að mestu sjálfur.“

Elías Haukur Snorrason áður nefndur var yfirheyrður hér fyrir dómi 8. mars 1977 og 18. mars s. á. og lýsti þá Kaupmannahafnarför í apríl 1976. Nefndur Elías kvaðst hafa haldið til Kaupmannahafnar með 200.000 kr., er hafi verið hluti söluandvirðis íbúðar, og þar keypt tæp 600 gr af hassefnum. Þar kvaðst Elías hafa hitt ákærða, er tekið hefði að sér að flytja framangreint efnismagn til Íslands gegn 15% af efni fyrir flutning, en þar skv. fyrri ráðagerð Elíasar átt að afhenda efni Inga Þór Björnssyni til dreifingar. Elías kvaðst síðar frá nefndum Inga Þór hafa fengið sent til Kaupmannahafnar söluandvirði ofangreindra efna, nánar 400.000 kr. og með stúlku, Björgu að nafni, er var eiginkona íslensks hljóðfæraleikara, starfandi í Kaupmannahöfn.

Ákærði var yfirheyrður hér fyrir dómi 17. febrúar 1977 og bar þá efnislega á sama veg og Elías um framangreint. Kvaðst ákærði í Kaupmannahöfn í lok apríl 1976 hafa hjá nefndum Elíasi mótttekið til flutnings til Íslands 600 gr af hassefnum, nánar 500 gr af Líbanonhassi og 100 gr af Marokkóhassi. Efnið kvaðst ákærði hafa flutt hingað til lands í sælgætisdós í handfarangri og eftir heimkomu samkvæmt fyrirmælum Elíasar haldið með efni óskipt til Inga Þórs Björnssonar í Bólstaðarhlíð hér í borg, en sá þá ekki verið heima. Ákærði kvaðst þá hafa haldið með efni í herbergi við Stakkholt og þar hafa vigtað efni og sundurgreint sinn þóknunarhlut fyrir flutning, nánar 15%, eða um 80 grömm.

Ákærði kvaðst næsta dag enn hafa haldið til nefnds Inga og þar afhent hlut Elíasar, en næsta dag og að Skúlagötu, líklega 62, enn vigtað efni að beiðni og í viðurvist nefnds Inga vegna ágreinings um raunverulegt magn.

Ingi Þór Björnsson, fæddur 21. mars 1955, skýrði frá því hér fyrir dómi 25. janúar 1977, að Elías Haukur hefði um miðjan maí 1976 falast eftir því við sig, að hann seldi hassefni fyrir sig og réði verði, en skilaði sér 1.000—1.100 kr. pr. gr. Þetta kvaðst nefndur Ingi hafa samþykkt, án þess að nánar væri rætt um efnismagn eða framgang afhendingar. Nefndur Ingi kvaðst í lok sama mánaðar hafa hjá ákærða móttekið hassefni frá Elíasi og lýsti atvikum á sama veg og ákærði hér að ofan.

Nefndur Ingi lýsti þá jafnframt sölu efnis til ýmissa nafngreindra aðilja. Samkvæmt símleiðis fyrirmælum nefnds Elíasar kvaðst Ingi síðan hafa skipt söluandvirði í notaða 100 kr. seðla og komið til flutnings hjá stúlku, Björgu að nafni, er verið hafi á förum til Kaupmannahafnar, en sú þar dvalið ásamt eiginmanni sínum, íslenskum hljóðfæraleikara. Kvaðst nefndur Ingi hafa gengið frá fé í skókassa og afhent nefndri Björgu.

7. og 8. ákæruliður.

„7. Um mánaðamót júní/júlí 1976 afhent Elíasi Hauki Snorrasynti fé til fíkniefnakaupa erlendis, samtals um kr. 200.000.00, sem að hluta var aflað með fíkniefnasölu, sbr. 6. lið, og jafnframt skipulagt flutning fíkniefnanna til Íslands með Kristjáni Róbert Walsh. Um miðjan júlí móttekið um 1200 gr af hassi af nefndum Kristjáni Róbert í Stigahlið 34, Reykjavík, skipt efninu í því sem næst tvo jafna hluta og afhent Inga Þór Björnssynti annan þeirra í Reykjavík. Það hassefni, sem ákærði hafði þá eftir í vörslum sínum og hann átti að jöfnu með Gunnlaugi Birni Jónssynti, seldi ákærði að meginhluta nokkrum nafngreindum kunningjum sínum, oftast í Reykjavík, m. a. Ásgeiri Kristófer Ásgeirssynti samtals um 200 gr og Alfreð Adolfssynti samtals um 250 gr, og kostaði hvert gramm kr. 1.100—1.400, en nokkurn hluta efnisins hafði ákærði til eigin nota. Í lok júlí hélt ákærði síðan erlendis til fíkniefnakaupa og hafði meðferðis hluta þess fjár, sem hann hafði aflað með sölu hassins, og jafnframt verulega fjárhæð í eigu Elíasar Hauks Snorrasonar, sem ákærða var ljóst, að fengist hafði með fíkniefnasölu hérlandis.“

„8. Í ágústbyrjun 1976 ásamt Elíasi Hauki Snorrasynti og Gunnlaugi Birni Jónssynti keypt samtals allt að um 2.5 kg og ekki minna en 1.6 kg af hassi í Amsterdam á 2.70 gyllini hvert gramm, flutt efnið til Rotterdam og þar komið meginhluta þess í hendur Björns Stefánssonar, sem þá var skipverji á m/s Reykja

fossi, til flutnings til Íslands, en fyrir þessa utanför hafði ákærði skipulagt fund við nefndan Björn í þessu skyni. Í seinni hluta ágúst móttekið ofangreint hassefni af nefndum Birni að Skúlagötu 62 í Reykjavík og þá afhent Birni um 15% af heimfluttu efni sem greiðslu fyrir flutninginn og skömmu síðar að Skúlagötu 62 afhent Inga Þór efnishluta nefnds Elíasar Hauks, um 778 gr af hassi. Ákærði hafði þá eftir í vörslum sínum efnishluta sinn og nefnds Gunnlaugs Björns, u. þ. b. 6—800 gr af hassi, og seldi ákærði meginhluta þess nokkrum mönnum í Reykjavík, m. a. Sigurði Bendsen, samtals a. m. k. 300 gr á 5 bandaríkjadali hvert gramm, Alfreð Adolfssyni óvisst magn, hvert gramm á kr. 1.100.00—1.200.00, og enn fremur afhenti ákærði nefndum Gunnlaugi Birni óvisst magn um mánaðamót ágúst/september, en andvirði þess efnis, sem ákærði seldi, nam um kr. 500.000.00.“

Ofangreindir ákæruliðir eru að ýmsu leyti nátengdir, og þykir hér réttara að rekja málavöxtu þá varðandi í samfellu.

Ákærði var í byrjun árs 1977 ítrekað yfirheyrður hjá lögreglu og í dómi, en í endanlegum framburði ákærða hér í dómi 18. febrúar 1977 var eftir honum bókað um hasskaupaferð í júlí 1976:

„Þann 17. júní s. l. hafi Elías Haukur komið hingað til lands og dvalið í tvær vikur eða þar um bil. Mætti kveðst ekki með vissu vita til, að Elías hafi þá flutt með sér fíkniefni.

Við brottför hafi hann hins vegar haft meðferðis frá mætta um 200 þús. ísl. kr. í peningum, annars vegar eftirstöðvar áður nefnds ágóðahluta Gunnlaugs Björns og hins vegar framlag mætta til næstu kaupa, er þá voru ráðgerð. Mætti kveðst ekki geta munað, hver sinn framlagshluti var nákvæmlega.

Mætti kveðst ekki vita betur en að Elías Haukur hafi í Kaupmannahöfn hitt Gunnlaug Björn og þeir orðið samferða til Amsterdam til efniskaupa og í Rotterdam samkvæmt undirbúningi mætta átt að koma efnum til flutnings í hendur Kristjáns Róberts Walsh, þá skipverja á m/s Tungufossi. Mætti kveðst í lögregluskýrslu hafa réttilega lýst og endurtekur á sama veg og þar lýsingu á komu Kristjáns með ofangreindu skipi hingað til lands, sennilega í annarri viku júlí s.l. Tilraunir Kristjáns til undanskots fluttra efna, yfirheyrslur í því sambandi og skil Kristjáns að lokum til mætta á 1.200 gr eða þar um bil.

Mætti kveðst hins vegar hafa eftir Gunnlaugi Birni og Elíasi Hauki hvorum í sínu lagi, að þeir hafi í Rotterdam afhent Kristj-

áni 1.600—1.700 gr til flutnings. Kveðst mætti samkvæmt því telja Kristján hafa dregið að sér a. m. k. 400 gr.

Efni móttékin frá Kristjáni hafi öll verið sömu tegundar, nánar s. n. ljós Líbanon og skorin í marga 80—100 gr búta og þá ýmist hvort taupokar höfðu verið skornir með eða losnað frá áður.

Mætti kveðst hafa vigtað efni degi eftir móttöku, nánar í Barmahlíð heima hjá Ásgeiri K. Ásgeirssyni og að Inga Þ. Björnsyni viðstöddum. Mætti kveðst ekki muna niðurstöðu nánar en svo, að efni hafi samtals vegið alveg um 1.200 gr. Við fyrstu skiptingu hafi því verið deilt í þrjá jafna hluta og reiknað með, að mætti og Gunnlaugur ættu sinn hvorn, en Elías og e. t. v. ásamt Inga Þór þá einn. Hafi Ingi Þór strax tekið þann hluta til ráðstöfunar.

Nokkrum dögum síðar kveðst mætti hafa í símtali til Gunnlaugs Björns í Kaupmannahöfn frétt, að skiptihlutföll ættu að vera nokkuð önnur, nánar miðað við 16 hluta ættu mætti og Gunnlaugur til samans 7, en Elías og e. t. v. ásamt Inga Þór 9.

Vegna áðurnefndrar 400 gr rýrnunar hafi enn orðið að umreikna þau skiptihlutföll og mætta því endanlegt uppgjör óljóst í minni gagnvart Inga Þór. Þó hafi hann í efnum frá mætta mjög líklega fengið til viðbótar áðurnefndum 400 gr önnur 200 gr eða þar um bil og auk þess nokkra peningagreiðslu, sem hafi átt að jafna reikninga.“

Í ofangreindu þinghaldi gerði ákærði grein fyrir ráðstöfun efna og nánar svo:

- 1) Áðurnefndur Ásgeir Kr. Ásgeirsson hafi í tveimur afhendingum af sér keypt alls um 200 gr.
- 2) Áðurnefndur Alfreð Adolfsson hafi af sér í nokkrum afhendingum keypt samanlagt nærri 250 gr.
- 3) Áðurnefndir búendur að Þórustöðum í Ölfusi, Ólafur, Tryggvi, Árni og Einar, hafi einnig af þessum efnum keypt smáræði hver, nánar 10—12 gr og þannig samtals 45—50 gr.

Afgang efna kvaðst ákærði að mestu hafa notað sjálfur, en þó ýmist gefið eða selt ýmsum aðiljum lítilræði.

Ákærði kvaðst hafa selt hvert gramm á misjöfnu verði, en á bilinu 1.100—1.400 kr. Ákærði kvaðst ekki geta fullyrt um innkomið fé, en mikið hefði eyðst í óreglu, en þess utan á nefndu tímabili greitt víxilskuldir að upphæð kr. 150.000. Kvaðst ákærði hafa átt eftir af sínum ágóðahlut og nefnds Gunnlaugs um kr. 270.000 þann 17. eða 18. júlí þ. á., en þá hafa áður greitt flug-

farseðil til Kaupmannahafnar og hálfan gjaldeyrisskammt. Ofangreindar eftirstöðvar söluandvirðis kvaðst ákærði hafa flutt með sér til Kaupmannahafnar auk gjaldeyris. Þá kvað ákærði um þetta leyti hafa verið nokkuð óinnheimt fyrir seld efni og allt að 100 gr óseld, um sinn geymd í vörslum nefnds Ásgeirs Kristófers Ásgeirssonar.

Ákærði var enn yfirheyrður hér í dómi 19. febrúar 1977 og þá svo eftir honum bókað:

„Mætti kveðst hafa áttað sig á, að í lok þinghalds í gær hafi ruglast tímasetning á utanför í júlí s.l. Hið rétta sé, að í þá för hafi mætti lagt á fimmtudegi fyrir verslunarmannahelgi og því væntanlega síðast í júlí, en komið aftur hingað til lands 17. eða 18. ágúst.

Fyrir brottför og hér á landi kveðst þó mætti hafa samið við áðurnefndan Björn Stefánsson, að sá tæki síðar í Rotterdam við fíkniefnum og flytti sjóleiðis hingað til lands gegn þóknun, sem síðar verði nánar að vikið.

Auk áðurnefndra peninga í sameign mætta og Gunnlaugs Björns kveðst mætti frá Inga Þór til Elíasar Hauks hafa flutt mikið fé í íslenskri mynt, en ekki telur mætti sig muna, hver sú fjárhæð nákvæmlega var, en kveðst nefna sem viðmiðun 250—400 þús. ísl. kr., en þar af nokkur hundruð US\$. Um fé hafi verið búið í búntum og þau að Miklubraut 72 í návist Inga Þórs sett í leðurstígvél í eigu mætta. Rétt fyrir brottför kveðst mætti þó hafa falið seðlabúnt inni í sæng og þannig haft með sér.

Í Kaupmannahöfn kveðt mætti strax hafa hitt Elías Hauk og Gunnlaug Björn. Þar afhent Elíasi fé frá Inga Þór, en áfram varðveitt sameiginlegan sjóð mætta og Gunnlaugs.

Skömmu síðar og á laugardegi hafi mætti ásamt Gunnlaugi og Elíasi haldið akandi til Amsterdam í bifreið, er þeir félagar þrír áttu í sameiningu, en Gunnlaugur og Elías höfðu keypt í næstu ferð á undan, þá er þeir komu efnum til flutnings með Kristjáni R. Walsh.

Á skemmtistað í Amsterdam, nefndum Paradiso, kveðst mætti ásamt Elíasi Hauki, en að Gunnlaugi Birni þó viðstöddum, hafa náð sambandi við englending og þeir mætti og Elías fylgt þeim aðilja til íbúðar í öðrum borgarhluta, en Gunnlaugur Björn beðið á nefndum skemmtistað, enda ekki rúm fyrir hann í bifreið, því þar hafi auk ofangreindra slegist í för e—n erlend stúlka og hollendingur, sem síðar virtist eigandi eða umráðamaður

fíkniefna. Í íbúð þess síðastnefnda hafi viðskipti orðið og efnis- tegund verið af gerðinni s. n. ljós Libanon, nánar í tau- eða léreftspokum og hver slíkra um 300 gr. Þeir mætti og Elías hafi verið sammála um, að umbúnaður bæri þess merki, að efnum hefði verið endurpakkað eða þau „pressuð upp“ frá upphafleg- um frágangi. Mætti kveðst ekki muna nákvæmlega fjölda keyptra poka, en slíkir hafi allir verið heilir utan einn, og kveðst mætti muna, að síðar var þeirra félaga í milli rætt um heildar- magn við þessa afhendingu sem 2.2—2.3 kg. Efni hafi verið geymd í bifreið og í hótélherbergi þeirra félaga þar til nokkrum dögum síðar og á fyrirfram ákveðnum stefnumótsdegi, að þeir félagar hafi þrír ekið með efni til Rotterdam og þar hitt Björn Stefánsson í grennd við Euromast s. n. Áður hafi þeir félagar þrír verið búnir að búta niður nefnda hasspoka og skipta í nokkra plastpakka.

Mætti kveður hafa verið reiknað með, að Björn Stefánsson hafi við greint tækifæri tekið við 1.900—2.000 gr, en Elías haldið eftir afgangi sem sinni séreign. Gróf skptihlutföll efna, af- hentra Birni, hafi verið talin 1.100—1.200 gr í eigu Elíasar og 700—800 gr í sameign mætta og Gunnlaugs.

Eftir nefnda afhendingu hafi margnefndur Björn slegist í för með þeim félögum aftur til Amsterdam og stundað þar „sukk“ í sólarhring. Á þeim tíma hafi mætti m. a. keypt 3 eða 4 gr af amfetamíndufti og þeir félagar að Gunnlaugi undanskyldum not- að af.

Þá hafi þrír áðurnefndir bifreiðareigendur haldið akandi til Kaupmannahafnar og mætti eftir tæplega 2 vikna dvöl þar haldið flugleiðis hingað til lands og með það í huga að komast tíman- lega í veg fyrir Björn Stefánsson á m/s Reykjafossi. Nokkrir dagar hafi þó liðið frá áðurnefndum 17. eða 18. ágúst, þar til þeir mætti og Björn hittust.

Afhending efna hafi annað hvort orðið að Miklubraut 72 eða Skúlagötu 62 og Björn þá fengið sem flutningsþóknun 15% af efnismagni, ýmist samkvæmt ofanskráðu af hluta Elíasar eða sameign mætta og Gunnlaugs Björns. Mætti kveðst ekki muna betur en að eftir þóknun til Björns hafi mætti og Gunnlaugur talist eiga eftir rúm 700 gr. Ingi Þór Björnsson hafi skömmu síðar frá mætta tekið við hluta Elíasar að frádreginni þóknun til Björns Stefánssonar. Ekki kveðst mætti geta munað nákvæm- lega, hvert magn það var, en líklega mjög nærri einu kg og tala endað á 80.

Mætti kveðst vita, að Elías Haukur seldi í Kaupmannahöfn áðurnefndan sérhluta hassefna, sem hann undanskyldi við afhendingu til Björns Stefánssonar.

Mætti kveðst hins vegar ekki vita um né hafa látið sér koma við ráðstöfun Inga Þórs á efnishluta Elíasar Hauks hingað til lands fluttur.“

Í nefndu þinghaldi lýsti ákærði ráðstöfun á sínum efnishluta og nefnds Gunnlaugs. Var þá svo eftir ákærða bókað:

„Af efnishluta mætta og Gunnlaugs kveðst mætti muna að hafa selt og ráðstafað þannig:

- 1) Sigurður Berndsen, sem búið hafi í Æsufelli, hafi í tveim eða þrem áföngum samtals keypt um 300 gr og jafnan greitt í US\$, nánar 5 slíkum fyrir hvert gr.
- 2) Halldór Dungal áðurnefndur og líklega í félagi með tveim Keflvíkingum samtals 100 gr.
- 3) Alfreð Adolfsson hafi keypt nokkuð af þessum hlut, en mætti kveðst ekki treysta sér til að nefna magn til þess aðila öðru vísi en sem heildarmagn úr þessari sendingu og fram til áramóta og víkja nánar að því síðar.
- 4) Gunnlaugur Björn hafi eftir heimkomu síðast í ágúst eða sept. fengið afhent 50—70 gr án greiðslu.

Mætti kveðst telja sig hafa fengið í hendur sem sölufé fyrir ofangreint um 500.000 (hálf milljón) ísl. kr. Þar af greitt flugfarmiða Gunnlaugs og honum auk þess 70—80 þús. kr.

Við nánari íhugun kveðst mætti sjá, að ofangreint standist ekki gagnvart Gunnlaugi og sé því fullvíst, að Gunnlaugur hafi mótttekið eftir heimkomu meira efnismagn en að ofan greinir frá mætta og auk þess tvívegis síðar frá mætta einnig fengið sendar erlendis óvissar peningaupphæðir vegna síns hluta í ofangreindu.“

Síðar í ofangreindu þinghaldi, er ákærði rakti hasskaupaferð í október 1976, vék hann aftur að sölu hassefna til Alfreðs Adolfssonar ofangreinds og kvaðst af efnum úr októberferð og þeirri næstu á undan hafa selt nefndum Alfreð samanlagt um 300—400 gr og á 1.100—1.200 kr. grammið.

Elías Haukur Snorrason ofangreindur var yfirheyrður hér fyrir dómi 18. mars 1977 og lýsti þá utanför sinni í júlí 1976 með eftirstöðvar sölumandvirðis hassefna sinna úr síðustu ferð. Ekki getur nefndur Elías um, að hann hafi þá haft meðferðis fé frá ákærða.

Í nefndu þinghaldi var eftirfarandi bókað um sakarefni í þessum ákæruliðum:

„Til Kaupmannahafnar í byrjun júlí flutt með sér um 170—180 þús. ísl. kr. af ofangreindu fé, en annað horfið í eyðslu og víxilgreiðslu, nánar 200.000. Enn haldið með Gunnlaugi B. Jónssyni til Amsterdam og þeir þar í sameiningu keypt hassefni og síðar bifreið. Heildarefnismagn hafi verið á að gizka 2.0 kg og mætti þar af átt um 600 gr. Mætti kveðst ekki vita, hvort Gunnlaugur átti einn afgang eða í sameign með Birgi Guðmundssyni.

Efnum hafi þeir félagar, sem áður sé nánar lýst, komið til flutnings í hendur íslensks skipverja í Rotterdam, nánar áður nefnds Kidda, og sá í þóknun átt að fá 15—20% efna. Þá hafi þeir mætti og Gunnlaugur ekið aftur til Kaupmannahafnar. Síðar hafi þeir félagar frétt, að nefndur Kiddi muni hafa stolið e—u af efnum, en varla þó meir en svaraði til þóknunarhluta hans.

Hollandsför í ágúst '76.

Birgir Guðmundsson hafi snemma í ágúst komið til Kaupmannahafnar og með 330.000 frá Inga Þór sem söluandvirði efnishluta mætta. Ingi staðhæfi hins vegar enn, að hann hafi afhent Birgi 450.000 til mætta.

Hafi þeir mætti, Birgir og Gunnlaugur nokkru síðar haldið akandi frá Kaupmannahöfn og enn til Amsterdam. Þar hafi mætti og Birgir keypt hassefni af tveimur englendingum, þar af öðrum með aðsetur í fljótabáti. Efni hafi verið af gerðinni Libanon og í hlut mætta komið 800 gr. Heildarmagn hafi verið á að gizka helmingi meir, en mætti kveðst ekki vita um eignarhlutföll Gunnlaugs og Birgis í því sambandi. Þeir félagar hafi haldið með efni til Rotterdam, og kveðst mætti með vissu vita, að þar muni Birgir hafa afhent áður nefndum Birni Stefánssyni efni til flutnings, án þess að mætti þó hafi séð þá afhendingu.

Mætti kveðst áður hafa hér fyrir dómi réttilega lýst sinni handtöku í Kaupmannahöfn og heimsendingu snemma í sept. s.l. Eftir það og hér á landi hafi Ingi Þór gert mætta skil vegna sölu síðastnefndra efna, nánar skilað mætta 80 gr, sem mætti kveðst af hafa selt Kristjáni Hreinssyni, búsettum í Kópavogi, 15 gr. Þá hafi Ingi Þór afhent mætta rúma 1.000 US\$, en skuldi mætta 300 US\$ og muni hafa greitt mætta samtals vegna nefndra efna liðlega 300.000 kr. ísl. að auki.“

Gunnlaugur Björn Jónsson, fæddur 11. febrúar 1954, var hér fyrir dómi 8. mars 1977 yfirheyrður um sakaratriði í þessum

ákæruliðum og lýsti þá hasskaupaferðum í júlí og ágúst 1976, en fjármögnun júlífarar gerði nefndur Gunnlaugur grein fyrir hér í dómi 23. febrúar 1977 og þar verið um að ræða eftirstöðvar söluandvirðis efnis síns og ákærða úr næstu ferð á undan, um kr. 260.000, en það hafi Elías Haukur flutt til Kaupmannahafnar.

Í þinghaldi 8. mars 1977 var eftirfarandi eftir nefndum Gunnlaugi bókað:

„Þannig hafi mætti í byrjun júlí s.l. haldið frá Kaupmannahöfn ásamt Elíasi H. Snorrasyni og til Amsterdam og í því skyni að kaupa þar fíkniefni fyrir áðurlýstar fjárhæðir. Lagt hafi verið í för nánar sama kvöld og Elías Haukur kom frá Íslandi með nefndar fjárhæðir.

Mætti segir þá félaga af þeim ókunnum englendingum og nánar um borð í fljótabáti hafa keypt samtals 1.700 gr af Libanonhassi, nánar í þrem 500 gr plötum og hluta úr hinni fjórðu. Einingarverð hafi verið 2.65 holl. gyllini pr. gr og eignarhlutur Elíasar Hauks talinn 1 kg, en mætta og Birgis Guðmundssonar því hvors um sig 350 gr. Þá hafi mætti og Elías gengið frá efnisplötum, nánar í tveim pökkum, 1 kg í öðrum, en 700 gr í hinum.

Samkvæmt fyrra samkomulagi við Kristján R. Walsh hafi þeir félagar ekið með efni til Rotterdam og þar afhent nefndum Kristjáni til flutnings, en hann þá verið skipverji á m/s Tungufossi. Afhending hafi orðið í grennd við s. n. Europamast, en mætti og Elías þegar við svo búið ekið til Kaupmannahafnar í WV bifreið, er mætti skömmu áður í Amsterdam keypti fyrir 60—70 þús. ísl. kr., eða réttara jafnvirði þeirra í holl. gyll. Ferðin í heild til og frá Kaupmannahöfn muni hafa tekið 4—5 daga.

Mætti staðfestir að hafa síðar frétt um svik eða þjófnað Kristjáns af efnum og heildarmagn við það rýrnað um 500 gr.

Birgir muni hafa fengið líðlega 600 gr, en Ingi Þór sem hluta Elíasar Hauks rúm 500 gr. Hafi Birgir við þá skiptingu ranglega reiknað með, að óskertur hlutur Elíasar væri aðeins 700 gr, en hans hlutur og mætta til samans 1 kg. Þeir mætti og Elías Haukur hafi síðar leiðrétt þennan misskilning Birgis.

Ferð í ágúst:

Birgir Guðmundsson hafi líklega í byrjun ágúst s.l. komið flugleiðis til Kaupmannahafnar og þá greitt Elíasi hans hlut, en neitað að greiða mætta að svo stöddu hans hlut, enda uppi deilur varðandi fjármál og fyrrnefnd bifreiðakaup. Nánast til mála-miðlunar hafi þeir félagar þrír sammælt um að fara enn eina

innkaupaferð til Amsterdam, enda Birgir þegar með slíka ráðagerð tímasetta og skipulagða.

Margnefndir félagar þrír hafi ekið til Amsterdam í fyrrgreindri WV bifreið, en Birgir og Elías að mestu annast innkaup efna, þar eð mætti hafi verið lasinn. Mætti kveðst telja, að í hlut Elíasar Hauks hafi komið 900—1.000 gr, en samanlagt í hlut mætta og Birgis 1½ kg eða mjög nærri því. Efni hafi allt verið sömu tegundar, eða s. n. Libanonhass, og þeir félagar allir í sameiningu um þau búið til heimflutnings á hótélherbergi í Rotterdam. Mætti kveðst ekki muna, hve margir pakkar urðu, en miðað hafi verið við, að hlut Elíasar væri haldið aðgreindum frá hlutum mætta og Birgis. Þá hafi Birgir horfið frá um stund, en komið aftur í fylgd Björns Stefánssonar áðurnefnds, og kveðst mætti með vissu vita, án þess að muna til að lýsa í smáatriðum, að nefndur Björn hafi tekið við efnum til flutnings með Reykjafossi, er þá var í Rotterdam.

Þá hafi mætti, Birgir og Elías næsta dag ekið aftur til Kaupmannahafnar og Birgir þar greitt mætta kr. 24.000 upp í hagnaðarhlut, en auk þess lofað að greiða fyrir mætta flugfarmiða og síðar gert.

Birgir hafi haldið flugleiðis til Íslands 20. ágúst, en mætti 31. ágúst og þá með flugmiða, er Birgir greiddi.

Við komu mætta hingað til lands hafi orðið ljóst, að efni voru þegar nokkrum dögum fyrr hingað komin og dreifing hafin. Mætti hafi haldið utan aftur 14. sept. og Birgir einnig greitt þann flugmiða auk samtals 100.000 kr. afborgana af víxlum mætta og 15—20 þús. kr. þess utan. Birgir hafi hins vegar ekki talið sig geta greitt mætta meir að sinni, þar eð sala efna væri við brottför mætta fremur skammt á veg komin.

Mætti kveðst ekki í Kaupmannahöfn hafa hitt Elías Hauk, en frétt, að hann hefði þá skömmu áður af dönskum lögreglu-yfirvöldum verið sendur hingað til lands vegna fíkniefnamisferlis.“

Kristján Róbert Walsh, fæddur 6. ágúst 1956, var yfirheyrður hjá lögreglu í Reykjavík 21. júní 1977 og lýsti þá flutningi hass efna til Íslands frá Rotterdam sumarið 1976 fyrir ákærða.

Nefndur Kristján kvaðst skv. umtali hafa farið til fundar við Gunnlaug Jónsson og pilt, nefndan Ella, í Rotterdam, en á þeim tíma kvaðst nefndur Kristján hafa verið skipverji á m/s Tungufossi, sem siglt hafi á Holland. Í Rotterdam, og nánar við svo nefnt Evrópumastur, kvaðst nefndur Kristján frá nefndum pilt-

um hafa tekið við hassefni, sem verið hafi af tveimur efnis- tegundum, annars vegar tveim plötum af grænleitu efni og hins vegar einni plötu af svörtu efni. Nefndur Kristján kvaðst hafa farið með efni um borð í m/s Tungufoss, sagað það niður í ræm- ur og komið fyrir í slökkvitæki fyrir framan herbergi sitt um borð.

Eftir komu hingað til lands kvaðst nefndur Kristján hafa byrj- að að selja af efninu, þar sem hann hefði ekki reiknað með því að fá umsamin laun fyrir flutning, sem vera áttu 250.000 kr., og þannig ætlað að ná þeirri upphæð af efninu, áður en hann af- henti það ákærða. Kvaðst nefndur Kristján hafa selt hvert gramm á 1.100 kr. og verið búinn að selja fyrir um 150.000 kr., er ákærði hafi komist á snoðir um, hvað um var að vera.

Nefndur Kristján kvaðst síðan hafa afhent ákærða og pilti, er heiti Ingi Þór, allt efnið fyrir utan 100 gr, er búið hafi verið að selja, eins og að ofan greinir. Aðspurður um heildarmagn efnis, mótttekið frá áðurnefndum Ella og Gunnlaugi, þá kvað hann þá hafa haft á orði, að það hafi verið um 2.5 kg.

Ingi Þór Björnsson, fæddur 21. mars 1955, lýsti hér fyrir dómi 25. janúar 1977 móttöku hassefna frá Kristjáni Róbert Walsh um miðjan júlí 1976. Nefndur Ingi Þór kvað umtalað milli sín og ofangreinds Elíasar Hauks, að sá sendi efni hingað til lands með skipverja á Tungufossi og það yrði síðan sem fyrr afhent af ákærða, en Elías Haukur fengi síðan 900 kr. fyrir hvert gramm. Nefndur Ingi Þór kvaðst hafa mótttekið efnið ásamt ákærða og þeir síðan vegið efni og heildarþyngd verið liðlega 1300 gr., en ákærði sagt efni átt að vera 1700 gr. og sakað nefnd- an Kristján um þjófnað á 400 gr.

Nefndur Ingi Þór kvað ákærða síðan hafa ráðið skiptingu efna og ákveðið svo, að í hlut nefnds Elíasar Hauks hafi komið 535 gr, er nefndur Ingi Þór hafi síðan selt ýmsum nafngreindum aðiljum, en staðið ákærða skil á söluandvirði, kr. 460.000, er ákærði hafi átt að færa Elíasi Hauk. Nefndur Ingi Þór kvað Elías Hauk síðar hafa haft samband við sig og sagt ákærða að- eins hafa afhent sér 370.000 kr.

Nefndur Ingi Þór lýsti hér fyrir dómi og þann 27. janúar 1977 enn móttöku hassefna frá nefndum Elíasi Hauki og sölu þeirra hérlandis, og var í nefndu þinghaldi svo eftir nefndum Inga Þór bókað:

„Mætti kveðst annað hvort í símtali, sem lýst var í síðasta þinghaldi eða öðru slíku, nokkru síðar hafa dregist á að taka

enn til sölu hassefni frá Elíasi Hauki. Hafi sá enn sagt Birgi Guðmundsson mundu koma efni til mætta, hlutur Elíasar yrði 900 gr, innflutningsaðilinn mundi fá 15%, en mætti afgang og standa Elíasi skil á kr. 900 pr. gr.

Í miðri viku og ca 10 dögum áður en mætti var handtekinn, sem hann kveðst telja hafa verið laugardaginn 4. sept. 1976, hafi Birgir Guðmundsson símleiðis boðað, að efni væri komið til landsins. Hafi þeir Birgir sammælt um að hittast í áðurgreindri íbúð við Skúlagötu og Birgir verið þar einn fyrir. Hafi hann verið að reikna áðurgreind 15% og síðan tekið til við að vigta hlut mætta.

Ítarlega aðspurður segir mætti af útreikningum og tali Birgis hafi mátt ráða, að keypt og væntanlega innflutt efnismagn hafi verið rúm 2 kg.

Niðurstaðan hafi orðið sú, að mætti hafi fengið sem söluhlut fyrir Elías 778 gr að meðtöldum léreftsumbúðum, og tegundir s.n. Libanon og ljósgrænleitur á lit. Efni hafi sem í næstu sendingu á undan verið skorin í lengjur eða bita og umbúðir jafnframt.

Mætti kveðst telja án þess að geta rökstutt, að Birgir hafi átt verulegan hluta efna og keypt í Hollandi ásamt Elíasi og sennilega Gunnlaugi B. Jónssyni. Birgir muni þó ekki hafa flutt efnin hingað til lands og heldur ekki áður nefndur Kristján Róbert Walsh, því síðar eftir heimkomu Elíasar Hauks kveðst mætti hafa heyrt á tali hans við Birgi Guðmundsson, að hvernig sem færi, mætti undir engum kringumstæðum segja til flutningsaðilans.“

Áður nefndur Björn Stefánsson lýsti hér í dómi 21. febrúar 1977 frekari flutningi hassefna hingað til lands fyrir ákærða, og var svo í nefndu þinghaldi bókað eftir nefndum Birni:

„Fyrir upphaf næstu skipsferðar hafi Birgir og mætti, og hér í borg, samið um að hittast á tilteknum degi í Rotterdam, og nánar þar á tiltekinni bjórkrá. Ljóst hafi verið, að þá skyldi mætti öðru sinni taka fíkniefni til flutnings hingað til lands á vegum Birgis, en ekki hafi á því stigi verið rætt um nánar efnismagn eða framkvæmdaatriði. Lagt hafi verið úr höfn frá Reykjavík, eða þó fremur Straumsvík, seinast í júlí s.l. og haldið rakleitt til Rotterdam.

Mót við Birgi hafi þar orðið sem um var samið og þeir orðið samferða frá bjórstofu til hótél Irena og þar verið fyrir áður margnefndur Elli og auk þess piltur, áður kallaður G. Mætti

lýsir honum á sama veg og í lögregluskýrslu og staðfestir, að hann telji þar með vissu hafa verið um að ræða sama mann og áður var viðstaddur fyrri afhendingu til mætta um borð í skip í Rotterdam.

Einnig efnisafhendingu á nefndu hóteli til mætta, en frá Birgi Bótólfi og Ella. Þá drykkju og aðra óreglu allanga hríð í Amsterdam með þrem ofangreindum mönnum, eftir að mætti hafði flutt efni um borð í skip. Mætti kveðst hins vegar lítið muna frá samskiptum þeirra félaga í Amsterdam, en mest líklega umgengist Birgi Bótólf þar.

Mætti kveðst hafa falið efni á nákvæmlega sama hátt og áður sé lýst, í ofnhólfi undan ryksíu, en efni hafi þessu sinni rúmast betur þar en áður. Magnið segir mætti ekki hafa verið rætt þeirra félaga í milli, en efnið, eftir því sem mætti kveðst hafa séð við þökkun á fyrrgreindu hóteli, allt sömu tegundar, nánar ljóst Libanon í plötuformi, og þeim vafið í plastpakka, fjóra eða fimm. Mætti kveðst telja heildarefnismagn hafa verið alveg um 2 kg og rúm eða tæp nánar. Skip hafi haldið frá Rotterdam til Rússlands, Finnlands, Póllands, Gautaborgar og Reykjavíkur.

Birgir Bótólfur hafi þá þegar verið þar fyrir og mælt sér mót við mætta skömmu síðar, nánar í íbúð Önnu Ingólfsdóttur, barnsmóður Birgis, og við Skúlagötu hér í borg. Þeir hafi þó verið tveir einir um afhendingu og áður reiknað með, að mætti fengi 10—15% efnismagns fyrir flutning. Ekki hafi það þó verið nákvæmlega vigtað né hlutur mætta, en hann kveðst áætla að hafa í sinn hlut fengið 250—280 gr og notað sjálfur í miklu óhófi, en á löngum tíma. Nokkuð þó að sjálfsögðu við slík tækifæri veitt og gefið kunningjum ýmsum.“

Sigurður Berndsen, fæddur 14. nóvember 1947, var yfirheyrður hér í dómi 10. mars 1977 og lýsti þá sölu á umtalsverðu magni hassefna til varnarliðsmanna á Keflavíkurflugvelli og kvað efni frá ákærða komin.

Nefndur Sigurður kvað ákærða hafa haft samband við sig í sept. 1976 og þá boðið sér að selja hassefni gegn greiðslu í gjald eyri. Kvaðst Sigurður þá nýlega hafa hætt störfum á Keflavíkurflugvelli og því þekkt marga varnarliða. Sigurður kvaðst hafa selt efni á 5.50 bandaríkjadali hvert gramm, en hafa staðið ákærða skil á 5 dölum pr. gr. Kvaðst Sigurður ekki muna efnismagn í fyrstu afhendingu, en nefna til viðmiðunar 300—400 gr. Lýsti nefndur Sigurður frekari móttöku efna frá ákærða, en að því verður vikið varðandi síðari ákæruliði.

Ofangreindur Alfreð Adolfsson bar hjá lögreglu í Reykjavík 29. janúar 1977 að hafa keypt af ákærða í mörgum afhendingum, meðan sá bjó að Miklubraut 72, 300—500 gr af hassi, en eftir að ákærði flutti að Smáragötu 9, hafi hann í nóvember 1976 keypt af honum 100 gr og um miðjan desember 100—150 gr. Ekki kvaðst nefndur Alfreð þó geta fullyrt nákvæmlega um efnismagn, en kaupverð 1.100—1.150 kr. hvert gramm.

Guðmundur Guðbjörnsson, fæddur 14. desember 1956, skýrði frá því við yfirheyrslu hjá lögreglu 12. nóvember 1976, að hann hefði verið viðstaddur kaup Jóhanns Mariússonar frá Keflavík á 100—150 gr af hassi af ákærða í ágúst 1976 og kaupverð verið 1.100 kr. pr. gr.

Guðni Jóhann Mariússon, fæddur 16. mars 1958, staðfesti þann 25. október 1977 og hér í dómi að hafa í ágúst 1976 að Miklubraut í Reykjavík af ákærða keypt 90 gr af hassefnum.

Ásgeir Kristófer Ásgeirsson ofangreindur bar hér í dómi og þann 27. apríl 1977 að hafa í júní—júlí 1976 ásamt Eggert Sigurðssyni af ákærða keypt 200 gr af hassefni. Kvað hann hér hafa verið um lánsviðskipti að ræða og hafi þeir að lokinni sölu efnis sent ákærða greiðsluna til Danmerkur síðar, sennilega 1.000 bandaríkjadali.

Eggert Sigurðsson, fæddur 13. júní 1951, bar á sama veg og nefndur Ásgeir Kristófer um ofangreint 24. apríl 1977.

Ofangreindur Ásgeir Kristófer bar í yfirheyrslu hjá lögreglu í Reykjavík um aðstoð við ákærða vegna fíkniefna. Kvað hann ákærða ásamt margnefndum Inga Þór hafa komið til sín að Barmahlíð 34 á tímabilinu júní—sept. 1976 í miklu uppnámi og fengið sig til að aka þeim í leit að pilti, er kallaður hafi verið Kiddi, en sá hafi flutt hassefni fyrir nefndan Inga og ákærða, en ekki staðið skil á efnum og verið farinn að selja af þeim. Síðar, eftir að tekist hafði að ná efnum af nefndum Kidda, hafi þeir Ingi Þór og ákærði komið heim til sín og þar fengið að vigta efnin, en nefndur Ásgeir Kristófer kvaðst þá hafa haft undir höndum vigt, er átt hafi Elías Haukur og Ingi Þór. Ekki kvaðst nefndur Ásgeir Kristófer hafa séð eða vita með vissu efnismagn, en eitthvað ráma í, að þeir ákærði og Ingi Þór hafi talað um, að efni hafi verið 1.5 kg, en umtalsverðu efnismagni hafi Kiddi áður nefndur stolið. Nefndur Ásgeir Kristófer kvaðst hafa fengið 10 gr af ofangreindum efnum fyrir húsaskjólíð.

Ofangreindir ábúendur á Þórustöðum, Tryggvi Lúðvík Skjaldarson, Ólafur Þór Jónsson, Einar Ingólfsson og Árni Möller, neit-

uðu allir nefndum fíkniefnaviðskiptum við ákærða, eins og rakið er undir ákæruliðum 4 og 6 hér að framan, og vísast hér til þess, er þar segir.

9. ákæruliður.

„Í fyrri hluta ágúst 1976 keypt 1 gr af amfetamíndufti (speed) í Kaupmannahöfn fyrir kr. 140 danskar og skömmu eftir miðjan mánuðinn flutt efnið með sér hingað til lands og neytt hluta þess í Reykjavík, en lögreglan lagði hald á eftirstöðvar efnisins 30. ágúst 1976.“

Ákærði var handtekinn 30. ágúst 1976 vegna meints fíkniefnamisferlis. Í fórum ákærða fannst þá bréfmiði, er innihélt hvítt duft, ætlað amfetamínduft. Efnið var vegið á skrifstofu ávana- og fíkniefnadómstóls og reyndist 1.3 gr og er geymt á skrifstofunni, merkt sýni 175. Við leit, er fram fór í herbergi ákærða að Miklubraut 72 hér í borg sama dag, fundust tvær pípur, sem ákærði viðurkenndi að hafa notað til hassreykinga. Eru þær geymdar á skrifstofu ávana- og fíkniefnadómstóls, merktar nr. 175 B. Við yfirheyrslu hjá lögreglu og hér í dómi 31. ágúst þ. á. viðurkenndi ákærði að hafa í fyrri hluta ágúst þ. á. keypt 1 gr af amfetamíndufti (speed) fyrir 140 danskar kr. og þann 18. eða 19. s. m. flutt efnið með sér hingað til lands og neytt hluta þess hér í borg, en það verið eftirstöðvar efnis, er lögreglan fann við handtöku.

10. ákæruliður.

„Um mánaðamót september/október 1976 keypt samtals um 1 kg af hassi í Amsterdam, flutt efnið til Rotterdam og þar komið því í hendur Bergsveins Þorkelssonar, sem flutti efnið gegn þóknun til Íslands með m/s Reykjafossi og afhenti það Birni Stefánssyni, sem var meðeigandi ákærða í hassinu. Skömmu síðar tekið við efninu í Reykjavík og selt Sigurði Berndsen um 4—500 gr af því að Æsufelli 6 á 5 bandaríkjadali hvert gramm. Afhent Elíasi Hauki Snorrasyni 160—170 gr af efninu upp í skuld, en síðan neytt afgangins að mestu leyti ásamt nefndum Birni.“

Framburðir ákærða um sakarefni í þessum ákærulið voru breytilegir. Hér í dómi þann 8. mars 1977 skýrði ákærði frá því að hafa í september eða byrjun október 1976 haldið til Amsterdam og þar keypt 650 gr af Libanonhassi og smáræði af svörtu

Kashmirhassi og heildarefnismagn þannig verið 700—800 gr. Ákærði kvað margnefndan Björn Stefánsson hafa átt hjá sér einhverja fjárhæð og sá fallist á, að hún teldist framlag hans til ferðar, og átti ákærði síðan að selja efnishlut Björns og skila honum andvirði á sama veg og hann hefði lagt fram fé. Ákærði kvaðst hafa flutt efni heim með sér flugleiðis, falið í sælgætisöskju. Ákærði kvaðst hafa afhent ofangreindum Sigurði Berndsen til sölu 400—500 gr af efninu og sá síðar skilað sér 5 eða 5.50 bandaríkjadöllum pr gr. Af þeim gjaldeyri kvaðst ákærði hafa afhent nefndum Birni um 1.000 dali. Þá kvaðst ákærði af ofangreindum efnunum hafa afhent Elíasi H. Snorrasyni 160—170 gr og það ætlað til að jafna reikninga þeirra á milli.

Er ákærði var yfirheyrður hér í dómi 8. febrúar 1978, gerði hann þá leiðréttingu á ofangreindu, að heildarmagn hefði verið 1 kg og efnið hafi flutt hingað til lands farmaður, Bergsveinn Þorkelsson að nafni. Hafi nefndur Björn Stefánsson átt efni til helminga á móti sér og séð um samninga við Bergsvein.

Ákærði var sama dag samprófaður við Björn Stefánsson hjá lögreglu, en staðfesti hér í dómi að hafa þar réttilega frá skýrt.

Ofangreindur Björn Stefánsson var yfirheyrður sama dag hjá lögreglu í Reykjavík og aðspurður um þátttöku í fíkniefnainnflutningi í september og október 1976 og fyrri hluta janúar 1977 þá kvaðst nefndur Björn ekki hafa verið eignaraðili í þeim fíkniefnum, sem þá voru flutt til landsins. Kvaðst nefndur Björn einungis hafa tekið við nefndum fíkniefnum úr hendi Bergsveins Þorkelssonar, sem hafi flutt efnin heim til Íslands fyrir ákærða, sem keypt hafi þau erlendis. Kvaðst Björn ekki vita um efnismagn í þessum ferðum, þar sem hann hefði ávallt afhent ákærða pakkana óhreyfða. Síðar sama dag voru þeir Björn og ákærði samprófaðir hjá lögreglu, og héldu báðir fast við sína fyrri framburði.

Er nefndum Birni var hér í dómi þann 28. desember 1979 birt ákæruskjal, útgefið 2. janúar 1979, en þar var ákærða gefið að sök að hafa átt aðild að þeim innflutningi, er að ofan greinir, neitaði Björn þá að tjá sig um ofangreint sem og annað í nefndu ákæruskjali.

Sigurður Berndsen ofangreindur var yfirheyrður hér í dómi 10. mars 1977 og staðfesti þá að hafa í september 1976 enn keypt hassefni af ákærða á 5 bandaríkjadali hvert gramm. Kvað nefndur Sigurður efnið hafa verið af tveimur tegundum, annars vegar 200 gr af dökku efni, en hins vegar 300—400 gr af rauðleitu

efni. Efnið kvaðst Sigurður hafa selt til varnarliða á Keflavíkurflugvelli gegn greiðslu í bandaríkjadöllum.

Ofangreindur Bergsveinn Þorkelsson, fæddur 23. júní 1952, var yfirheyrður hjá lögreglu á Suðureyri, Súgandafirði, þá þar búsettur. Kvað nefndur Bergsveinn Björn Stefánsson margnefndan í ágúst 1976 hafa beðið sig að taka við einu kg af hass efni hjá ákærða í Rotterdam, en Bergsveinn var þá skipverji á m/s Reykjafossi. Kvaðst Bergsveinn hafa gert svo og eftir komu til Reykjavíkur hafi Björn Stefánsson mótttekið hassefnið að Laugarnesvegi 94. Kvaðst Bergsveinn hafa fengið 80.000 kr. í þóknun fyrir flutning efnisins. Nefndur Bergsveinn staðfesti ofangreint hér í dómi 29. febrúar 1980.

11. ákæruliður.

„Hinn 16. október 1976 haldið erlendis til fíkniefnakaupa með um 1.500 bandaríkjadali, sem aflað hafði verið með fíkniefnasölu, og í Amsterdam keypt um 1.5 kg af hassi á 2.70 gyllini hvert gramm. Flutt efnið til Rotterdam og afhent það Bergsveini Þorkelssyni sem fyrr, og flutti hann efnið gegn þóknun til Íslands með m/s Reykjafossi og afhenti það Birni Stefánssyni, sem átti efnið með ákærða.

Skömmu síðar tekið við hassinu í Reykjavík og selt Sigurði Berndsen u. þ. b. 1 kg af því á 5 bandaríkjadali hvert gramm að Æsufelli 6 og Alfreð Adolfssyni, óvissst magn, og kostaði hvert gramm kr. 1.100—1.200. Meginhluta þess efnis, sem ákærði hafði þá eftir í vörslum sínum, seldi hann mörgum ónefndum aðilum fyrir samtals um kr. 350—400.000, og eftirstöðvarnar hafði hann svo til eigin neyslu og kunningja sinna.“

Ákærði lýsti hér í dómi 19. febrúar 1977 för sinni til Kaupmannahafnar 16. október 1976 og þá með söluandvirði efnis frá Sigurði Berndsen, er um gat varðandi næsta ákærulið hér á undan, nánar 1.500 bandaríkjadali. Auk þess kvaðst ákærði hafa flutt með sér 50.000 ísl. kr. og afhent nefndum Gunnlaugi Birni og þannig jafnað að mestu reikninga milli þeirra, utan hvað Gunnlaugur hafi og vegna lítils háttar eignarhluta að nefndum 1.500 dölum átt að teljast meðeigandi að fyrirhuguðum hasskaupum sem því nam.

Í nefndu þinghaldi var síðan bókað eftir ákærða:

„Mætti kveðst hafa haldið einn með lest frá Kaupmannahöfn til Amsterdam og þar á fyrrgreindan skemmtistað, nefndan

Paradiso. Þar kveðst mætti hafa komist í samband við hasssala, sennilega hollenska, og af þeim keypt 1.4 kg af Libanonthassi ljósu, með sama umbúnaði og lýst sé varðandi næstu ferð á undan og einingarverð einnig sem þá verið 2.70 hollensk gyllini pr. gr. Mætti kveðst hafa flutt nefnt efnismagn aftur með lest til Kaupmannahafnar og þar bútað niður í tvær sælgætisöskjur af Mach-Intosh gerð og þannig flutt hingað til lands flugleiðis í handfarangri 21. okt. s.l. Mætti kveðst muna eftir ráðstöfun efna og sölu sem hér segir:

1) Sigurður Berndsen áður nefndur hafi í nokkrum afhendingum keypt mjög nærri 1 kg (einu kg.) og greitt mætta samtals um 4.500 US\$, en umsamið verð þó verið 5.000 US\$. Munurinn hafi viljandi eða óviljandi af hálfu Sigurðar misfarist í e—n af mörgum skilagreinum eða greiðslum til mætta. Mætti tekur fram, að Sigurður hafi jafnan keypt efni án umbúða, og kveðst mætti telja sinn hagnaðarhlut af því magni við það hafa rýrnað um 10—15%.

2) Alfreð Adolfsson áður nefndur hafi af þessari sendingu og þeirri næstu á undan keypt samanlagt um 300—400 gr og greitt í ísl. mynt 1.100—1.200 kr. pr. gr.

Annað hafi eyðst til eigin nota, gjafa til kunningja og sölu til margra smáaðila, ónefndra, enda flestir mætta ókunnir. Mætti kveðst, eftir því sem hann kemst næst að geta rifjað upp, telja sig samanlagt í ísl. mynt hafa fyrir ofangreinda sölu fengið í hendur 350—400 þús. kr. og nefnda 4.500 US\$ að auki. Mætti kveðst enga heillega grein geta gert fyrir eyðslu eða ráðstöfun nefndra 350—400 (sic) ísl. kr., enda lifað miklu óreglu- og óhöfslífi nefnt tímabil. Ráðstöfun 4.500 US\$ kveðst mætti helst geta lýst svo:

1) US\$ 2.000 heildarkostnaður vegna utanferðar í jan. '77 og kaupa á liðlega 1.4 kg af hassefnum, sem að mestu hafi fallið í hendur lögreglu við húsleit, tengda handtöku mætta 19. 1. s.l.

2) 500—600 US\$ kveðst mætti hafa greitt Gunnlaugi Birni nokkru fyrir s.l. áramót og líklega einnig 20—30 þús. ísl. kr. sem söluandvirði áður nefnds eignarhluta Gunnlaugs af efnun, er mætti smyglaði hingað til lands í okt. og áður er lýst. Reiknað hafi verið með, að eignarhluti Gunnlaugs næmi um 150 gr.

3) Mætti kveðst hafa í nóv. s.l. afhent vini sínum Jens Gíslasyni, Auðarstræti 9, Rv., 270 US\$ og ekki muna, hvort þar var um að ræða lán eða sölu.

4) Mætti kveðst nokkru fyrir s.l. áramót, umbeðinn hafa lán-

að Runólfi Þór Jónssyni 800 US\$, enda sá lofað að endurgreiða í sama mjög skömmu síðar, en ekki efnt. Mætti hafi hins vegar að vísu frá eldri tíma skuldað nefndum Runólfi 300 US\$. Reikningar hafi sennilega í des. s.l. verið jafnaðir með því, að Runólfur afhenti mætta 100 gr af Libanonhassi.

Mætti kveðst ekki í samhengi muna að gera nánari grein fyrir ráðstöfun US\$ utan sem dæmi nefnt, að hann hafi eitt sinn á veitingastaðnum Óðali við Austurvöll greitt mat fyrir sig og vinkonu með 100 US\$. Þess utan greitt oft ýmis smálán vinum og kunningjum með US\$.

Ákærði var enn yfirheyrður hér í dómi 8. febrúar 1978 og staðfesti þá breytingar á framburði sínum, er hann hafði áður lýst í lögregluýfirheyrslum. Kvað hann efnismagn hafa verið 1½ kg og ofangreindur Björn Stefánsson verið eigandi efnis til jafns við sig. Hafi nefndur Björn samið við Bergsvein Porkelsson um flutning sjóleiðis hingað til lands og greitt honum fyrir flutning með peningum.

Ofangreindur Björn Stefánsson neitaði eignaraðild að nefndu hassefni, og vísast til framburðar Björns, er rakinn var varðandi næsta ákærulið hér að framan.

Nefndur Björn neitaði hér í dómi 28. desember 1979 við birtingu ákæruskjals, útg. 2. janúar 1979, að tjá sig um ofangreint.

Ofangreindur Gunnlaugur Björn Jónsson neitaði hér í dómi þann 8. mars 1977 að hafa átt nokkra aðild að hasskaupaferð ákærða í október 1976 og kvaðst ekki hafa vegna slíkrar móttekið gjaldeyri frá ákærða. Ákærði og nefndur Gunnlaugur Björn voru samprófaðir hér í dómi sama dag, og kvaðst ákærði þá ranglega hafa borið um greiðslur í bandaríkjadöllum til Gunnlaugs Björns.

Ofangreindur Sigurður Berndsen lýsti þann 10. mars 1977 og hér í dómi frekari hasskaupum af ákærða. Kvaðst nefndur Sigurður í október 1976 hafa móttekið frá ákærða 500 gr af rauðleitu hassi í tveimur afhendingum og nokkru síðar 200—300 gr. Sigurður kvaðst síðar í nóvember s. á. aftur hafa fengið efni hjá ákærða, og nánar 800 gr í tveim afhendingum. Sigurður margnefndur kvaðst hafa greitt 5 bandaríkjadali fyrir hvert gramm sem fyrr og selt til varnarliða á Keflavíkurflugvelli á 5.5 dali hvert gramm.

Ofangreindur Alfreð Adolfsson kvaðst í yfirheyrslu hjá lögreglu 29. janúar 1977 hafa af ákærða keypt 100 gr af hassefni í nóvember 1976 og um miðjan desember s. á. 100—150 gr. Hér

í dómi 15. jan. staðfesti nefndur Alfreð að hafa í júní—okt. 1976 af ákærða keypt 500 gr af hassi.

Ofangreindur Bergsveinn Þorkelsson bar í yfirheyrslu hjá lögreglu á Suðureyri 30. janúar 1977 á sama veg og ákærði um flutning efnis hingað til lands, nánar að hafa í október 1976 tekið við hassefni, milli 1 og 2 kg, hjá ákærða í Rotterdam og flutt til Reykjavíkur með m/s Reykjafossi, en nefndur Björn Stefánsson sem fyrr sótt efni og mótttekið að Laugarnesvegi 94. Nefndur Bergsveinn kvaðst hafa fengið 200.000 kr. fyrir flutning efnisins. Nefndur Bergsveinn staðfesti ofangreint hér í dómi 29. febrúar 1980.

12. ákæruliður.

„Í nóvember 1976 lagt Ásgeiri Kristófer Ásgeirssyni og Eggert Sigurðssyni til 1.000 bandaríkjadali til hasskaupa erlendis og í desember mótttekið allt að 370 gr af hassi af nefndum mönnum að Bólstaðarhlíð 9 í Reykjavík og síðan nýtt hassið í eigin þágu.“

Ákærði viðurkenndi hjá lögreglu í Reykjavík 29. apríl 1977 að hafa í október—nóvember 1976 lagt Ásgeiri Ásgeirssyni og Eggert Sigurðssyni til 1.000 bandaríkjadali til hasskaupa erlendis og umsamið hafi verið, að ákærði fengi 300 gr fyrir framlag. Kvaðst ákærði viku síðar hjá öðrum hvorum nefndra pilta hafa mótttekið 300 gr hassefnis. Ekki kvaðst ákærði geta fullýrt um afdrif efnis, en kvaðst hafa selt eitthvað af efninu og annað notað sjálfur. Ákærði bar á sama veg um ofangreint hjá lögreglu 6. febrúar 1978 og staðfesti framburð sinn hér í dómi 8. s. m.

Ofangreindur Eggert Sigurðsson, fæddur 13. júní 1951, bar hér í dómi 25. apríl 1977, að ákærði hefði í nóvember 1976 lagt sér og áðurnefndum Ásgeiri Kristófer Ásgeirssyni til 500 bandaríkjadali til hasskaupa erlendis og auk þess lánað þeim félögum 600 dali.

Hér í dómi daginn eftir lýsti nefndur Eggert ráðstöfun efna úr hasskaupaferð til Hollands og kvað ákærða hafa fengið 370 gr af hassi fyrir ofangreint framlag og afhending farið fram að Blönduhlíð 9, Reykjavík, og þeir Ásgeir báðir viðstaddir afhendingu til ákærða.

Ofangreindur Ásgeir Kristófer Ásgeirsson lýsti hér í dómi 27. apríl 1977 atvikum á sama veg og nefndur Eggert, utan hvað hann taldi ákærða hafa fengið „um 300 gr“ af hassi fyrir fjárframlag.

13. og 14. ákæruliður.

„13. Í fyrri hluta janúar 1977 keypt allt að um 2.5 kg af hassi í Amsterdam, flutt efnið til Rotterdam og komið því í hendur Bergsveins Þorkelssonar, sem flutti efnið gegn þóknun með m/s Urriðafossi til Íslands, þar sem hann afhenti það Birni Stefánssyni, sem átti efnið ásamt ákærða.

Skömmu síðar tekið við hassinu í Reykjavík og afhent Magnúsi Árnasyni um 300 gr, en nefndur Magnús hafði lagt ákærða til kr. 150.000.00 til hasskaupa. Um miðjan janúar selt Sigurði Berndsen 500 gr af hassinu að Æsufelli 6, Reykjavík, fyrir um 2.500 bandaríkjadali, en lögreglan lagði hald á rúm 1300 gr af eftirstöðvum efnisins, er ákærði var handtekinn 19. janúar 1977 að Smáragötu 9 í Reykjavík, þar sem hann hafði efnið í vörslum sínum.

14. Um miðjan janúar 1977 lagt Birni Stefánssyni og Magnúsi Árnasyni til þá 2.500 dali, sem um ræðir í 13. lið, til fíkniefnakaupa erlendis, en þeir keyptu síðan um 3 kg af hassi í Amsterdam og fluttu hingað til lands, og taldist ákærði eiga um 1 kg af efninu. Nefndur Magnús seldi hér á landi verulegan hluta (um 500 gr) af efnishlut ákærða, sem sætti gæzluvarðhaldi um þetta leyti, en í mars tók ákærði við 2.500 dölum, nokkrum tugum þúsunda íslenskra króna og a. m. k. um 2—300 grömmum af hassi úr hendi nefnds Magnúsar.“

Samhengis vegna þykir glegggra að rekja málavöxtu varðandi ofangreinda tvo ákæruliði í samfellu.

Ákærði var handtekinn þann 19. janúar 1977 vegna ætlaðs fíkniefnamisferlis, og var þá framkvæmd leit að sakargögnum í vistarverum ákærða að Smáragötu 9 hér í borg. Við leitina fundu lögreglumenn tvo böggla í plastumbúðum í tösku, sem hékk í fatahengi í gangi íbúðarinnar. Viðurkenndi ákærði þegar, að þetta væri ljóst Libanonhass, og kvaðst eigandi þess. Í eldhúsi fannst 1.1 gr af ætluðu hassefni í umbúðum af ljósmyndafilmu og 35.6 gr af ætluðu svonefndu lakkríshassefni í bréfpoka. Þá var og lagt hald á reykjarpípur og skálavog auk fleiri muna.

Eftirtaldir hlutir voru teknir í vörslu lögreglu á heimili ákærða og merktir þannig í sýnaskrá:

Sýni nr. 207 A 1282 gr hass. Sagt ljóst Líbanon.

— — — B 35.6 gr lakkríshass og 1.1 gr hassmulningur.

— — — C kr. 55.000 og \$ 110 + 10.100 kr. ísl.

— — — D kr. 5.556, mismunur frá bílaleigu Loftleiða.

Sýni nr. 207 E Skálavog.

— — — F 4 st. reykjarpípur.

— — — G Vegakort af Amsterdam.

Einnig var lagt hald á vegabréf Birgis Bótólfs, sparisjóðsbók nr. 161 frá Búnaðarbanka Íslands og ávísanahefti frá Samvinnubankanum, nr. 1041426—1041450.

Sýni nr. 207 A var sent til greiningar hjá Rannsóknastofu í lyfjafræði við Háskóla Íslands. Niðurstöður próf. Þorkels Jóhannessonar voru eftirfarandi:

„Ávana- og fíknilyf og efni — Matsgerð 363:

Visað er til hjálagðs ljósrits af bréfi lögreglustjórans í Reykjavík, dags. 31.1.1980.

Sýni 207 A var mógrænir eða móbrúnir kögglar 0.88 gr að þyngd. Með smásjárskoðun og litarprófi mátti staðfesta, að sýnið væri kannabis. Magn tetrahydrókannabinóls var 19 mg/g, ákvarðað með gasgreiningu á súlu.

Sýnið var þannig kannabis samkvæmt framansögðu.“

Hér í dómi daginn eftir staðfesti ákærði að vera eigandi ofangreindra hassefna og kvaðst nýlega hafa keypt þau í Amsterdam og flutt hingað til lands. Var ákærði sama dag úrskurðaður í gæsluvarðhald í allt að 30 dögum, og var það framlengt 19. febrúar s. á. um allt að 20 dögum. Ákærði var á tímabilinu 19. jan. — 1. mars þ. á. margítrekað yfirheyrður hjá lögreglu og hér í dómi, og voru framburðir ákærða mjög breytilegir.

Hjá lögreglu 1. mars 1977 breytti ákærði framburði sínum varðandi haldlagt efni frá 19. janúar, þannig að heildarmagn keypt í Amsterdam hefði verið um 2 kg og hann flutt efni hingað til lands í farangri sínum flugleiðis. Af ofangreindu efni hefði Sigurður Berndsen fengið 500 gr gegn greiðslu 5 bandaríkjadala fyrir hvert gramm, en sá ekki búinn að standa skil á geiðslu, er ákærði var handtekinn. Bar ákærði á sama veg hér fyrir dómi 8. mars 1977.

Eftir samprófun við ofangreindan Sigurð Berndsen hér í dómi 10. mars 1977 breytti ákærði enn framburði sínum og kvað nefndan Sigurð raunverulega hafa greitt sér 2.500 bandaríkjadali vegna janúarafhengingar. Gaf ákærði í nefndu þinghaldi ýmsar skýringar á ráðstöfun nefndra bandaríkjadala, en lýsti í lok þinghalds afhendingu þeirra til margnefnds Björns Stefássonar til geymslu.

Hér í dómi 11. mars 1977 kvað ákærði aðspurður skilaverð til sín frá nefndum Sigurði hafa verið 5.50 \$ pr. gr varðandi fyrstu afhendingar, en því verið breytt í 5.25 dali pr. gr, en umbúðir þá verið reiknaðar með til Sigurðar. Hafi janúaruppgjör við nefndan Sigurð því verið miðað við 500x5.25 bandaríkjadali og nefndur Björn því mótttekið til geymslu 2.500 slíka, en mismunurinn, rúmir 100 dalir, fundist á ákærða við handtöku.

Margnefndur Björn Stefánsson var 11. mars 1977 og hér í dómi samprófaður við ákærða og bar síðan sama dag að hafa mótttekið hjá ákærða 2.200 bandaríkjadali og umsamið verið, að Björn héldi með fé til Rotterdam og biði komu ákærða. Er ákærði kom ekki, hafi hann sjálfur ætlað að annast kaup á hass-efnum fyrir ofangreint fé, en verið svikinn í viðskiptum og glat- að nær öllu fé.

Bar ákærði sama dag og hér í dómi á sama veg og gekk laus úr gæsluvarðhaldi.

Ákærði var enn handtekinn 23. janúar 1978 vegna ætlaðs fíkniefnamisferlis og daginn eftir hér í dómi úrskurðaður í gæsluvarðhald í allt að 15 dögum. Ákærði var á ofangreindu tímabili margítrekað yfirheyrður hjá lögreglu og í dómi, og voru framburðir hans mjög beytilegir. Hér í dómi 8. febrúar 1978 skýrði ákærði svo frá, að margnefndur Björn Stefánsson hefði verið eigandi efnis úr ferð í byrjun janúar til helmings á móti ákærða og hafi Bergsveinn Þorkelsson áðurnefndur séð um flutning efnis, er verið hafi 2½ kg, hingað til lands gegn greiðslu í peningum og nefndur Björn sem fyrr séð um samninga við hann. Þá hafði ákærði og hjá lögreglu 6. febrúar 1978 áður lýst atvikum á sama veg og þá einnig sagt Magnús Árnason eig- anda að 200—300 gr af ofanskráðu efnismagni.

Í ofangreindri lögregluýfirheyrslu kvaðst ákærði hafa afhent nefndum Birni Stefánssyni margnefnda 2.500 bandaríkjadali, skömmu áður en ákærði lenti í gæsluvarðhaldi 19. janúar 1977, og Björn haldið utan með féð til fíkniefnakaupa ásamt Magnúsi Árnasyni. Kvað ákærði Björn hafa átt nefnda dali til helminga á móti sér. Kvað ákærði þá Magnús og Björn hafa keypt 3 kg af hassefnum í Amsterdam og ákærði talinn eigandi að 1 kg sem og hvor hinna. Ákærði kvað Magnús hins vegar hafa séð um að koma efni þessu í peninga, og kvaðst ákærði hafa að loknu gæsluvarðhaldi fyrir sinn hluta mótttekið 2.500 bandaríkjadali, 200—300 gr af hassi og eitthvað í íslenskum krónum.

Hér í dómi 8. febrúar 1978 bar ákærði á sama veg um kaup

þeirra Magnúsar og Björns á 3 kg af hassefni, en kvað upphæð íslenskra peninga, sér afhenta af Magnúsi, hafa numið nokkrum tugum þúsunda. Þá kvaðst ákærði telja, að nefndur Björn hefði sjálfur séð um sölu á sínum hluta.

Ofangreindur Björn Stefánsson var margoft yfirheyrður hjá lögreglu og hér fyrir dómi í janúar og febrúar 1978, og voru framburðir hans mjög breytilegir og óljósir. Um meinta aðild Björns að innflutningi ákærða á hassefnum í byrjun janúar 1977 var svo eftir nefndum Birni bókað hjá lögreglu 8. febrúar 1978:

„Mætta er bent á, að fyrir liggi framburður þess eðlis, að mætti hafi tekið þátt í fíkniefnainnflutningi í sept. '76, okt. '76 og fyrri hluta jan. '77. Aðspurður um aðild sína að nefndum ferðum kveðst mætti ekki hafa verið eignaraðili í þeim fíkniefnum, sem þá hafi verið flutt inn til landsins. Mætti kveðst einungis hafa tekið við nefndum fíkniefnum úr hendi Bergsveins Þorkeðssonar, sem hafi flutt efnin heim til Íslands fyrir Birgi Bótólf Guðmundsson, sem hafi keypt þau erlendis. Mætti kveðst ekkert vita um efnismagn í þessum ferðum, þar sem hann hafi ávallt afhent Birgi pakkana óhreyfða. Mætti neitar staðfastlega að hafa átt nokkurn hluta þeirra fíkniefna né hafa tekið úr pökkunum, hvorki til eigin nota né dreifingar. Mætti kveðst þó viðurkenna að hafa fengið hass að reykja hjá Birgi eftir þörfum.“

Eins og áður er rakið, voru ákærði og nefndur Björn samprófaðir hjá lögreglu sama dag, og héldu báðir fast við sína fyrri framburði. Þá tjáði nefndur Björn sig ekki frekar um ofangreint sakarefni femur en önnur, er honum var birt ákæra hér í dómi 28. desember 1979.

Ákærði gerði sérstaklega grein fyrir þætti nefnds Björns í sameiginlegum fíkniefnainnflutningi, áður en ofangreind samprófun fór fram, og var þá eftir honum bókað:

„Aðspurður kveðst mætti réttilega í skýrslum sínum hafa lýst þætti Björns Stefánssonar í fíkniefnainnflutningi þeirra. Mætti kveður Björn alltaf hafa tekið hluta af sínum efnum til eigin ráðstöfunar, en einnig hafi mætti séð um að selja fyrir hann hluta og þá afhent Birni peninga, sem inn hafi komið fyrir það efni. Mætti kveðst ekki treysta sér til að nefna neinar upphæðir, sem hafi farið milli þeirra. Einnig kveðst mætti ekki geta gert nánari grein fyrir efnishluta þeirra hverju sinni, sem oftast hafi verið til helminga, en þó hafi komið fyrir, að Björn hafi átt bróðurpartinn af efnunum.“

Nefndur Björn Stefánsson lýsti hér í dómi og þann 24. janúar

1978 utanför til hasskaupa í janúar 1977 og ráðstöfun margnefndra 2.500 bandaríkjadala frá ákærða, og var þá eftirfarandi bókað:

„Ítrekað aðspurður um ferð í janúar '77 kveðst mætti sjá, að rétt sé að skýra þar frá. Mætti segir þá Magnús Árnason hafa haldið til Hollands með 2.500 US\$ frá Birgi Bótólfi Guðmundssyni. Mætti segir þá hafa keypt 2.5 kg í 400—500 gramma plötum hjá Jack, áður nefndum, í Amsterdam. Mætti kveðst hafa haldið á undan Magnúsi heim, en Magnús hafi fengið Bergsvein e—n til að flytja efnið heim gegn 10% þóknun, þó þannig, að Bergsveinn fengi 10% af söluandvirði og hafi fengið 200—300 þús. Ekki kveðst mætti geta fullyrt um framlag sitt í þessu, en hafa fengið 700—800 grömm efnis, sem mætti var að nota upp fram eftir vori. Þannig kveðst mætti áður hafa logið til um eigin innflutning í jan. og mars '77.

Mætti kveðst mjög lítið hafa selt af efni þessu, sem hafi farið í eigin þágu á löngum tíma.

Ítrekað aðspurður um aðila, sem komi nálægt fíkniefnameðhöndlun mætta og mætti hafi ekki enn nefnt, kveðst mætti ekki koma slíku fyrir sig.

Sérstaklega aðspurður um skiptingu efnismagns milli Birgis og Magnúsar kveðst mætti telja, að efninu í heild hafi verið skipt jafnt milli þeirra allra þriggja.“

Ofangreindur Sigurður Berndsen bar hér í dómi 10. mars 1977 að hafa í janúar það ár, og líklega 2—3 dögum áður en ákærði var handtekinn, af honum keypt 500 gr af hassefnum. Kvaðst nefndur Sigurður hafa selt efnin varnarliða og á einingarverðinu 5.50 bandaríkjadali pr. gr, en ákærði fengið 5 dali pr. gr og þannig alls 2.500 dali.

Magnús Árnason staðfesti hér í dómi 5. apríl 1978 að hafa um jól 1976 lagt ákærða til 150.000 kr., er sá hélt utan til hasskaupa. Kvaðst nefndur Magnús nokkru seinna frá ákærða hafa móttengið 300 gr af hassefnum fyrir framlag.

Ofangreindur Magnús var oft yfirheyrður hjá lögreglu í Reykjavík 6. febrúar — 19. mars 1978 og lýsti þá för sinni í janúar 1977 til Hollands ásamt Birni Stefánssyni og hasskaupum í Amsterdam. Kvað nefndur Magnús þá hafa verið með fé frá ákærða og fyrir hann keypt efni. Alls hafi þeir keypt 3.3 kg af hassefni, er skipst hafi jafnt milli þeirra þriggja. Magnús kvað nefndan Björn hafa átt stefnumót við einhvern skipverja á einum „Fossanna“ í Rotterdam, en síðar orðið úr, að Magnús hitti

nefndan skipverja og afhenti efni til flutnings. Síðar hafi komið á daginn, að fyrrnefndur skipverji hafi verið Bergsveinn Þorkelsson, gamall bernskufélagi Magnúsar.

Magnús kvaðst síðan hafa afhent Bergsveini efnið, eins og um hafði verið samið. Ekki kvaðst Magnús vita, hvað nefndur Bergsveinn átti að fá fyrir flutning efnis, enda Björn tekið af sér loforð um að spyrja Bergsvein ekki um slíkt. Eftir heimkomu hafi Björn síðan tekið við öllu efninu frá Bergsveini, sennilega heima hjá Bergsveini, og kvaðst Magnús hugsanlega hafa beðið í bifreið fyrir utan á meðan. Björn hafi síðan afhent sér efni ákærða og sinn efnishluta. Nefndur Magnús kvaðst síðan hafa selt Sigurði Berndsen um 500 gr af efnishlut ákærða, en að öðru leyti ekki geta fullyrt, hvernig hann ráðstafaði efni. Þó hafi hann, um leið og hann skilaði ákærða söluandvirði, afhent honum afgang efnis, u. þ. b. 600 gr. Nefndur Magnús staðfesti ofangreindan framburð hér í dómi 5. apríl 1978.

Ofangreindur Bergsveinn Þorkelsson staðfesti hér í dómi 29. febrúar 1980 að hafa í fyrri hluta janúar 1977 mótttekið allt að 2.5 kg af hassi hjá ákærða í Rotterdam, flutt það hingað til lands sjóleiðis og afhent í Reykjavík Birni Stefánssyni.

Þá lýsti nefndur Bergsveinn hjá lögreglu á Súgandafirði 30. janúar 1978 að hafa í lok janúar 1977 tekið við 2 kg af hassi í Rotterdam frá Magnúsi Árnasyni og flutt efni hingað til lands sjóleiðis með m/s Urriðafossi. Hafi hann átt að fá kr. 200.000 fyrir flutninginn, en aðeins fengið kr. 100.000. Efnið kvaðst Bergsveinn hafa afhent Birni Stefánssyni að Laugarnesvegi 94 í Reykjavík.

Nefndur Bergsveinn staðfesti ofangreint hér í dómi 29. febrúar 1980, en tók þá fram varðandi efnismagn, að sér hefði verið sagt, að efnið væri 2 kg, en það kynni eigi að síður að hafa verið meira.

15. ákærukiður.

„Á tímabilinu frá apríl til júní í félagi við Björn Stefánsson lagt Magnúsi Árnasyni til fé til fíkniefnakaupa erlendis, samtals um 1.700 eða 2.000 bandaríkjadali, og síðan tvívegis mótttekið hassefni hjá nefndum Magnúsi, samtals allt að 1.500 gr, og ekki minna en 700 gr, að Hagamel 34 í Reykjavík og í Heiðmörk ofan við Reykjavík. Ákærði seldi nokkrum nafngreindum kunningjum sínum verulegan hluta hassins, m. a. Runólfi Þór Jóns-

syni 2—300 gr í Reykjavík og Hermanní Ottóssyni allt að 200 gr á Neskaupstað á kr. 1.300 hvert gramm, en hluta efnisins, a. m. k. 100 gr, höfðu ákærði og nefndur Björn til eigin nota.“

Ákærði lýsti í yfirheyrslum hjá lögreglu 24. 1. '6. 2. 1978 (sic) fíkniefnaviðskiptum við Magnús Árnason. Ákærði kvað nefndan Magnús hafa í maílok eða byrjun júní 1977 boðið sér og margnefndum Birni Stefánssyni þátttöku í fíkniefnakaupum og hafi þeir afhent honum 1.500 bandaríkjadali til kaupanna, þó þannig, að ákærði lánaði nefndum Birni hans hluta. Framburðir ákærða um efnismagn og dreifingu voru breytilegir, og taldi hann efnismagn mótttekið frá nefndum Magnúsi 600—800 gr. Ákærði kvaðst hafa annast sjálfur dreifingu alls efnis, en afhent síðan Birni andvirði 250.000 kr. fyrir hans hlut auk lítils háttar af efni til neyslu.

Hér í dómi 8. febrúar 1978 var svo eftir ákærða bókað um ofangreint:

„Í apríl/maí kveðst mætti hafa lagt Magnúsi til 1.000\$ og Björn lagt til 700\$ og þeir þá fengið rúmlega 600 grömm afhent í júní, sem mætti sá um dreifingu á, þannig:

a) Runólfur Þór Jónsson fékk 200—300 grömm, sem hann fékk með þeim skilmálum, að hann skilaði US\$. Runni hafi þó ekki skilað nema um 200\$ og svo ísl. pen., en þó skulda enn 100 grömm efnisins.

b) Arnari Sigurbjörnssyni kveðst mætti hafa lánað 100 grömm. Lánað vegna þess, að Arnar var á þessum tíma að greiða sekt við sakadóm í ávana- og fíkniefnamálum og gat því ekki staðgreitt. Mætti segir Arnar síðar hafa sent sér 135.000.- í póstáv. sem greiðslu á Norðfjörð.

c) Hermanní Ottóssyni kveðst mætti hafa selt 200 grömm efnis og greitt síðar.

d) Tryggva Skjaldarsyni kveðst mætti hafa selt 50 grömm.

e) Í eigin neyslu mætta og Björns segir mætti hafa farið ca 100 grömm.

Dómari bendir mætta á, að efnismagn sé meira en mætti kveðst hafa mótttekið. Mætti kveðst þá hljóta að hafa tekið efnið frá Magnúsi til sölu, allavega sé dreifing rétt.

Aðspurður kveðst mætti tvívegis hafa mótttekið efni hjá Magnúsi, fyrst í Heiðmörk og síðan heima hjá Magnúsi.“

Er ákærði var yfirheyrður hjá lögreglu í Reykjavík 15. janúar 1979 vegna ofangreindra viðskipta við Alfreð Adolfsson og Arnar Sigurbjörnsson, tók ákærði til baka framburð um sölu hass-

efna til Arnars áðurnefnds, en kvað fyrri framburð sinn um viðskipti við Alfreð réttan.

Ofangreindur Björn Stefánsson bar 24. janúar 1978 og hér í dómi á sama veg og ákærði um framlag til nefndra hasskaupa og kvaðst skömmu fyrir utanferð sína í ágúst s. á. frá ákærða hafa mótttekið kr. 200—300.000 vegna framlags og að lokinni sölu efnis.

Ofangreindur Magnús Árnason bar hjá lögreglu í Reykjavík 13. mars 1978 um hasskaupaferð sína til Hollands í apríl 1977 ásamt nafngreindum aðilja og kaupum þar á 2 kg af hassefni, er flutt var hingað til lands. Nefndur Magnús kvað ákærða hafa lagt fram 1.500 bandaríkjadali til fararinnar og hann fyrir hluta framlags fengið eftir komu efnis hingað til lands 300—400 gr. Nefndur Magnús var enn yfirheyrður hjá lögreglu 19. mars s. á. og bar á sama veg um efnisafhendingu til ákærða úr apríl—maí ferð, en kvað ákærða hafa fengið 1 kg vegna fyrra framlags af efnum, er nefndur Magnús ásamt nafngreindum aðiljum flutti hingað til lands í júní 1977.

Hér í dómi 5. apríl 1978 bar nefndur Magnús á sama veg og hér að ofan um þátt ákærða, utan hvað hann kvað ákærða hafa lagt fram 500 bandaríkjadali til viðbótar í júní 1977.

Ofangreindur Runólfur Þór Jónsson, fæddur 13. apríl 1956, skýrði hér í dómi 9. febrúar 1978 frá kaupum hassefna af ákærða sumarið 1977 og í þeirri röð, er nú greinir:

„I. Að hafa fengið um 300 grömm af Líbanonhassi hjá Birgi Guðm. í júní í fyrra, er mætti losnaði úr gæslu. Kveðst mætti hafa selt efnið ýmsum aðilum á 1.500.- kr. grammið og skilað Birgi síðan 1.200.-. Mætti kveðst ekki geta nafngreint kaupendur.

II. Í júlí/ágúst kveðst mætti hafa mótttekið 200 grömm af lélegu Líb.hassi hjá Birgi, en hann var þá á förum austur á Norðfjörð. Mætti segir þá hafa samið þannig, að mætti greiddi Birgi 1.200 kr. fyrir hvert gramm, er hann kæmi aftur 1½ mán. síðar, en þeir jafnframt samið svo, að ef mætti notaði féð í frekari fíkniefnaveltu, ætti pen.hlutur Birgis að doblast. Mætti segir þetta hafa farið öðruvísi en ætlað var og illa hafi gengið að selja efnið, enda það mjög lélegt. Mætti kveðst halda að hafa selt ca 130 grömm ýmsum aðilum á 1.500 kr. grammið, en ekki treysta sér til að nafngreina nokkra í því sambandi. Mætti kveðst hafa skilað Birgi aðeins 100 þús. og ekki staðið honum frekari skil. Mætti kveðst ekki hafa átt frekari viðskipti við Birgi eftir þetta.“

Ofangreindur Arnar Sigurbjörnsson, fæddur 16. janúar 1949, var yfirheyrður hjá lögreglu í Reykjavík 27. janúar 1978 og aftur 15. janúar 1979. Neitaði hann öllum fíkniefnaviðskiptum við ákærða, utan einhverju sinni af ákærða þegið 5 gr af ljósbrúnu hassefni.

Ofangreindur Hermann Ottósson, fæddur 3. júní 1955, var yfirheyrður hjá lögreglu í Reykjavík 26. janúar 1978 og hér í dómi 31. júlí 1978. Viðurkenndi nefndur Hermann að hafa í júní 1977 á Neskaupstað frá ákærða mótttekið 200 gr af hass efni og þar af selt um 100 gr, en skilað aftur 70—80 gr til ákærða. Kvaðst nefndur Hermann hafa greitt ákærða 1.300 kr. fyrir hvert gramm.

16. ákæruliður.

„Í ágúst 1977 í félagi við Björn Stefánsson keypt 2.2 kg af hassi í Amsterdam, flutt efnið til Rotterdam og komið því þar í geymslu, uns tækist að fá það flutt til Íslands. Um mánaðamót október/nóvember í Reykjavík mótttekið efnið af nefndum Birni að Þinghólsbraut 42 í Kópavogi og falið það í Heiðmörk ofan við Reykjavík, en ákærði taldist eiga um 600 gr af þessu efni og Magnús Árnason afganginn, en ákærði hafði fyrir ofangreinda ferð til Amsterdam tekið við 1.500 bandaríkjadöllum af nefndum Magnúsi til hasskaupa. Sótt efnisskammta í Heiðmörk eftir þörfum og á tímabilinu nóvember 1977 til janúar 1978 selt nokkrum nafngreindum mönnum samtals um 7—800 gr á kr. 1.400.00—1.500.00 hvert gramm, og fóru afhendingar efnisins fram að Þingholtsbraut 42 í Kópavogi, en hluta söluandvirðisins, um kr. 300.000.00, sendi ákærði til Kaupmannahafnar til nefnds Magnúsar. Lögreglan lagði síðan hald á rúm 1.100 gr af hassinu, sem fannst eftir ábendingu ákærða 27. janúar 1978 í Heiðmörk.“

Ákærði var margoft yfirheyrður hjá lögreglu í Reykjavík og hér í dómi tímabilið 23. janúar — 8. febrúar 1978, þá í gæsluvarðhaldi vegna ramnsóknar málsins, eins og að ofan greinir. Framburðir ákærða voru breytilegir, en 27. janúar 1978 vísaði ákærði á hassefni, er hann hafði falið undir hraunhellu í Heiðmörk. Var þar um að ræða tvo pakka, vafða með einangrunarbandi, og hassefnið í plastpokum í pökkunum. Efnið var vegið á skrifstofu ávana- og fíkniefnadóms, og reyndist það vera 1109.3 gr án umbúða. Efnið er geymt á skrifstofu ávana- og fíkniefnadóms, merkt sýni nr. 296 á efnaskrá.

Ofangreint sýni var sent til greiningar hjá Rannsóknastofu í lyfjafræði við Háskóla Íslands. Niðurstöður próf. Þorkels Jóhannessonar með bréfi, dags. 1. febrúar 1978, voru eftirfarandi:

„Ávana- og fíknilyf og efni — Matsgerð nr. 285:

Rannsóknastofunni hefur borist sýni nr. 296 til rannsóknað með tilliti til kannabis, sbr. bréf lögreglustjórans í Reykjavík, sem dagsett er 27. 1. 1978. Sýnið var brúnir kögglar og duft, ca 1,3 gr að þyngd.

Með smásjárskoðun, litarprófi og gasgreiningu á súlu mátti greina, að sýnið væri kannabis. Magn tetróhýdrókannabinóls í sýninu var 16 mg/g. Sýnið var því kannabis samkvæmt framan-sögu. Það var allt notað við rannsóknir þessar.“

Hér í dómi 8. febrúar 1978 lýsti ákærði að hafa í ágúst 1977 haldið utan til hasskaupa ásamt Birni Stefánssyni margnefndum. Með þeim í ferðum voru sambýliskona ákærða og kona nefnds Björns. Ákærði kvaðst ásamt Birni hafa átt um 1.000 bandaríkjadali, en ákærði auk þess verið með framlag frá áður-nefndum Magnúsi Árnasyni til hasskaupanna, nánar 1.500 bandaríkjadali, en helmingur þeirra þó talinn lán til ákærða. Þá kvaðst ákærði hafa verið með um 100.000 ísl. kr., en ekki vitað, hvað Björn hafði með af slíkum. Kvað ákærði þá í Amsterdam hafa keypt 2.2 kg af Líbanonhassi, en haldið með efni til Rotterdam og komið í geymslu. Kvaðst ákærði hafa lýst hjá lögreglu réttlæga atvikum þetta varðandi.

Um heimflutning ofangreinds efnis var í lögregluyfirheyrslu 28. janúar 1978 bókað svo eftir ákærða:

„Nánar aðspurður kveðst mætti vera þess fullviss, að efnismagn, sem þeir Björn hafi verslað í ágúst s.l., hafi verið rúm 2 kg og af þeirri tegund, sem mætti hafi móttengið síðar úr hendi Björns. Hins vegar kveðst mætti hafa fengið þær upplýsingar, að efnið kæmi í sjónvarpstæki og ætti að vera 4 kg. Björn hafi síðan tjáð mætta, að erfitt hafi verið að ná efninu úr tækinu og efnið reynst um 1 kg minna en til stóð. Björn hafi sagt mætta, að hann hafi brotið „allt draslið“ að lokum til að ná efninu úr því. Mætti kveðst hafa farið fram á að vera viðstaddur, er efnið væri tekið úr tækinu, en Björn hafi ekki tekið það í mál. Mætti kveðst ekki vita, hverjir voru með Birni við móttöku á efninu né á hvaða nafni tækið hafi komið til landsins. Mætti kveðst einnig minnst þess, að Björn hafi talað um, að 70—80 gr af

svörtu hassefni væri í nefndri sendingu, og kveðst mætti hafa reynt að fá hluta af því, en ekki fengið. Mætti kveður Magnús Árnason hafa átt um 1½ kg af efni þessu, mætti hafi átt 600 gr og Björn hafi einnig átt 600 gr og þá hafi verið búið að draga frá þann kostnað, sem flutningnum fylgdi. Aðspurður kveðst mætti hafa lagt fram kr. 30—40 þús. til að hægt væri að leysa tækið út úr tolli. Björn hafi tjáð mætta, að það þyrfti að greiða kr. 100.000 til að ná tækinu út. Aðspurður um hlut Magnúsar í kostnaði þessum, kveðst mætti vita, að Magnús hafi, áður en hann hélt utan, látið Björn hafa peninga fyrir þessum kostnaðarlið. Mætti ítrekar, að ekki hafi verið aðrir en þeir þrír fyrrnefndir, sem hafi átt í nefndum hassefnum. Þó hafi aðili sá, sem þakinn var stílaður á, fengið greitt í efnum fyrir sinn þátt.“

Í áðurnefndu þinghaldi 8. febrúar 1978 var síðan eftirfarandi bókað eftir ákærða um móttöku ofangreindra efna og dreifingu:

„Mætti kveðst í skýrslu hafa greint ítarlega frá því, sem á eftir kom. Þannig hafi Magnús Árnason í raun sent efnið. Mætti kveðst vita, að Magnús hafi bætt við efnið úti og hafi hann raunar sagt sér í síma að hafa bætt við 1.5 kg. Mætti kveðst hins vegar aðeins hafa tekið við 2.2 kg úr hendi Björns, sem var þá búinn að taka sín 600 gr og 10—15% af heildarmagni, sem að sögn Björns var rúml. 3 kg, og afhent það flutn.aðila, sem mætti kveðst ekki vita, hver er.

Þannig kveðst mætti hafa verið með 2.2 kg og átt af því 600 grömm, en Magnús afgang.

Mætti kveðst hafa mátt selja efni Magnúsar að vild, en ekki lagt sig fram við það.

Mætti kveðst hafa dreift 700—800 grömmum frá byrjun nóv. og fram í byrjun des. og lítillaga eftir áramót. Kveðst mætti hafa selt á 1.400 og 1.500 kr. grammið og selt í mörgum afhendingum, en samtals eftirfarandi aðilum, sem allir hafi sótt efni til mætta, þar sem hann býr í Kópavogi.

- a) Hermann Ottósson 45 grömm.
- b) Tryggvi Skjaldarson 140 grömm.
- c) Alfreð Adolfsson 200 grömm, þar af 100 í jan., sem hann skuldar enn.
- d) Einar Valur 150 grömm.
- e) Hafsteinn Hilmarsson 150 grömm.
- f) Skúli 10 grömm.
- g) Guðjón 10 grömm.
- h) Arnar Sigurbjörnsson 50 grömm.

Dómari vekur athygli mætta á mjög breytilegum framburði mætta hjá lögreglu þetta varðandi, og kveðst mætti í fyrstu hafa borið 500 grömm á Hafstein Hilmarsson til að leyna öðrum og þannig notfært sér, að Hafsteinn væri erlendis. Hins vegar nú hafa skýrt satt frá.

Eins og fram komi við samlagningu talna og svo, að mætti hafi skilað est. efnis, um 1200 gr, sé ljóst, að mætti hafi verið farinn að selja af efni Magnúsar, enda sent honum samkvæmt beiðni 300.000 til Kaupmannahafnar poste restante auk þess sem Alfreð Adolfsson hafi tekið 100 þús. hjá mætta til að greiða bíla-víxla fyrir Magnús.

Mætti kveðst lítillega hafa rætt við Magnús eftir heimkomu skömmu fyrir handtöku mætta og þá sagt Magnúsi, að hann yrði að snúa sér að Birni varðandi efnismagn.“

Ofangreindur Björn Stefánsson lýsti hér í dómi 24. janúar 1978 ofangreindri utanferð í ágúst 1977, og var framburður hans efnislega samhljóða framburði ákærða, utan hvað hann taldi keypt efnismagn hafa verið um 2 kg.

Í nefndu þinghaldi var eftir Birni bókað eftirfarandi um heimflutning greindra efna:

„Mætti segir þá Birgi hafa verið búna að ákveða að fá e—n skipverja á fraktskipi til að flytja efni frá Rotterdam. Á næstu dögum kveðst mætti hafa uppgötvað, að hann þekkti engan, sem hann gat fengið til flutnings, og sama hafi verið með Birgi.

Í lok ágúst segir mætti Hermann Kristjánsson hafa komið til sín og boðið að vera með í stuðkaupum, þar sem hann væri á förum erlendis. Mætti kveðst hafa greitt Hermann 50 þús. sem farareyri og hann fallist á að koma efnunum heim. Mætti segir þetta hafa klikkað hjá Hermann, sem hafi þó keypt e—t efni og bætt því í hólfið og framlengt geymslutímann.

Mætti segir Magnús Árnason hafa verið með í máli þessu frá byrjun, þó þannig, að Birgir hafi verið með fé frá honum, er efni var keypt. Kveðst mætti halda, að það hafi verið 1.200\$, sem Birgir var með sérgreinda. Mætti segir heildarefnismagn hafa kostað um 7.000 gyllini, og kveðst mætti hafa greitt í það liðlega 100 þús.

Er erfiðleikar komu í ljós við heimflutning, segir mætti, að upp hafi komið, að Magnús var á förum á Bens-bifreið til ýmissa landa við 3ja mann, og tók hann að sér að koma efninu hingað. Mætti segir Magnús hafa ætlað að koma því í skip, en ef það klikkaði, ætlaði hann að kaupa sjónvarp og setja efnið þar í.

Vegna þessa hafi Magnús rukkað mætta um 80\$ til greiðslu hlutar mætta á sjónvarpi, ef til kæmi, en auk þess hafi Magnús greitt mætta kr. 30.000.- upp í væntanlegan kostnað við að leysa tækið út. Mætti kveðst aldrei hafa rætt þetta við þá Birgi og Magnús báða í einu, þar sem Magnús hafi gætt þess að ræða málin aldrei nema við annan í einu.

Mætti segir miklar vangaveltur hafa verið uppi um það, á hvern ætti að senda sjónvarp, ef til kæmi.

Við þessar vangaveltur segir mætti, að komið hafi í ljós, að kunningi mætta, Sigurjón Gunnarsson, hafði lagt Hermanni Kristjánssyni til fé, er hann hélt utan í ágúst, og Sigurjón fýsti að fá sitt efni heim. Féllst hann á að útvega móttakanda gegn 200 gramma þóknun. Mætti segir hafa verið fallist á þetta og móttakandi, ef til kæmi, átti að vera Hermann e—r, sem mætti ekki þekkti.

Mætti segir hafa orðið ofan á, að Magnús sendi efnið í sjónvarpi, svart/hvítu, á Hermann. Mætti kveðst ekki hafa frétt af þessu fyrr en um mánaðamót okt/nóv, er Sigurjón hringdi í mætta, þá kominn með tækið. Mætti kveðst hafa haldið heim til Sigurjóns á Grenimel 13, og þar tóku þeir efnið úr myndlampa þess. Mætti segir efnið allt hafa verið skorið í ræmur og hafi Magnús auðsjáanlega bætt við það. Mætti kveðst þó ekki treysta sér til að fullyrða um magnið öðruvísi en svo, að það hafi verið milli 2 og 3 kg. Mætti kveðst hafa vigtað 500 gr af fyrir sjálfan sig og látið Sigurjón fá 200 til að greiða Hermanni og auk þess hafi Sigurjón fengið 40—50 grömm vegna þess fjár, sem hann hafði lagt Hermanni Kristjánssyni til. Mætti segir, að ekki hafi verið skilað efni til Hermanns Kristjánssonar. Efnið að öðru leyti kveðst mætti hafa sett í plastpoka og haldið með það sama kvöld til Birgis og þá jafnframt rukkað Birgi um 30.000 vegna aðflutn.kostn. á sjónvarpinu, sem mætti hafi greitt fyrir sig, Birgi og Magnús til Sigurjóns, sem hafði látið Hermann fá það.“

Ofangreindur Magnús Árnason var yfirheyrður hér í dómi 5. apríl 1978, og kvaðst hann í september 1977 hafa lagt ákærða til 1.500 bandaríkjadali til hasskaupa í Hollandi. Kvað Magnús ákærða og margnefndan Björn Stefánsson hafa keypt hassefni og komið í geymslu á járnbrautarstöð í Rotterdam. Nefndur Magnús kvaðst í október s. á. hafa haldið ásamt Ólafi Þór Jónssyni til hasskaupa í Hollandi og þeir þar keypt 3.8 kg af hassi og sett í tvö sjónvörp til sendingar hingað til lands. Annað sjónvarpið hafi verið sent á nafn vinar nefnds Björns Stefánssonar,

en hitt á nafn eiginkonu nefnds Ólafs. Kvað nefndur Magnús í fyrrnefnda sjónvarpið hafa verið sett 600 gr af sínu efni, 900 gr af efni nefnds Ólafs og allt ofangreint efni, er ákærði og nefndur Björn keyptu og var í geymslu í Rotterdam sem áður er rakið. Af því efni kvaðst nefndur Magnús hafa átt 700 gr. Nefndur Magnús kvaðst síðan hafa dvalið erlendis þar til í byrjun janúar 1978, en hafa fengið sendar 240.000 ísl. kr. til Kaupmannahafnar frá ákærða vegna ofangreinds efnis.

Nefndur Magnús var margoft yfirheyrður hjá lögreglu tíma-bilið febrúar—mars 1978, og var framburður hans efnislega á sama veg og hér fyrir dómi, en fram kom þá, að hann hefði í janúar 1978 hitt ákærða, áður en sá lenti í gæsluvarðhaldi, og spurt hann um sinn hluta efnis, en ákærði þá sagt, að hann gæti ekki nálgast efnið vegna snjóá og nefnt í því sambandi Heiðmörk.

Hermann Lárusson, fæddur 20. september 1949, viðurkenndi við yfirheyrslu hjá lögreglu 23. janúar 1978 að hafa haust áður og fyrir kunningja sinn Sigurjón Gunnarsson heimilað, að sjónvarpstæki yrði sent hingað til lands á nafni sínu. Kvaðst nefndur Hermann hafa leyst tækið úr tolli og flutt það til Sigurjóns í hús við Grenimel í Reykjavík. Nefndur Hermann kvaðst frá Sigurjóni hafa móttækið 200 gr af hassefni fyrir flutninginn og því rennt í grun, að í því hafi verið flutt hassefni hingað til lands. Nefndur Hermann staðfesti ofangreint hér í dómi 2. ágúst 1978 og bar á sama veg um ofangreint og kvað sendingu tækis hafa átt sér stað í október 1977.

Sigurjón Gunnarsson, fæddur 15. apríl 1954, var yfirheyrður hjá lögreglu í Reykjavík 23. janúar 1978, og bar hann á sama veg og ofangreindur Hermann Lárusson um sendingu sjónvarpstækis hingað til lands og móttöku. Þá kvaðst nefndur Sigurjón hafa aðstoðað margnefndan Björn Stefánsson við að ná efnum úr nefndu sjónvarpstæki heima hjá sér að Grenimel 13 hér í borg. Auk nefndra 200 gr til Hermanns kvað Sigurjón Björn hafa af heildarmagni vegið 20 gr af svörtu hassefni og 30 gr af ljósu hassefni og afhent sér fyrir sinn þátt í heimflutningi efna. Taldi nefndur Sigurjón, að heildarmagn hassefna í sjónvarpstækinu hafi verið a. m. k. 1 kg.

Hér fyrir dómi 4. september 1978 bar nefndur Sigurjón á sama veg og hér að ofan.

Ofangreindur Tryggvi Lúðvík Skjaldarson var yfirheyrður

hjá lögreglu í Reykjavík, og neitaði hann fíkniefnaviðskiptum við ákærða á því tímabili, er hér um ræðir.

Ofangreindur Alfreð Adolfsson hefur ítrekað neitað fíkniefnaviðskiptum við ákærða á árinu 1977.

Ofangreindur Hermann Ottósson var yfirheyrður hjá lögreglu 25. janúar 1978, og neitaði hann aðspurður að hafa keypt hass efni af ákærða í nóvember 1977 og að hafa fengið það sent að Kirkjubæjarklaustri sem ákærði hafði borið um.

Ofangreindur Einar Valur Einarsson, fæddur 6. janúar 1952, var yfirheyrður hjá lögreglu í Reykjavík 31. janúar 1978 og hér í dómi 4. júlí s. á. Í nefndu þinghaldi kvaðst nefndur Einar Valur hafa ítrekað nærri árslokum 1977 af ákærða keypt alls um 200 gr af hassefnum. Í ofangreindri lögregluyfirheyrslu kvaðst nefndur Einar Valur hafa greitt kr. 1.500 fyrir hvert gramm.

Ofangreindur Hafsteinn Hilmarsson, fæddur 26. janúar 1957, var yfirheyrður hjá lögreglu í Reykjavík 8.—9. júlí 1978 og hér í dómi 31. s. m. Í nefndu þinghaldi kvaðst Hafsteinn ítrekað hafa keypt hassefni af ákærða tímabilið sept.—desember 1977 og samtals um 225 gr. Í nefndri lögregluyfirheyrslu 8. júlí 1978 kvaðst Hafsteinn í öllum tilvikum hafa greitt ákærða 1.500 kr. fyrir hvert gramm hassefnis.

Ekki verður séð af gögnum málsins, að aðrir hafi gengist við hasskaupum af ákærða á umræddu tímabili.

NIÐURSTÖÐUR.

Við flutning máls bar sækjanda og verjanda saman um, að í meginatriðum væri ákæruskjal í samræmi við játningar ákærða, en verjandi gerði þó nokkrar athugasemdir.

Sækjandi taldi, að virða bæri sjálfstætt hvern ákærulið í máli þessu til refsheimilda, utan hvað 4. og 6. ákærulið bæri að meta saman sem órofa brotaheild.

Samkvæmt því taldi sækjandi, að ákæruliði 4 og 6, 8, 10, 11, 13, 14 og 16 bæri undir 173. gr. a almennra hegningarlaga nr. 19/1940, en aðra ákæruliði undir þau ákvæði ávana- og fíkniefnalaga, er í ákæruskjali greindi.

Verjandi mótmælti því, að beiting 173. gr. a almennra hegningarlaga nr. 19/1940 ætti við í máli þessu.

Dómari telur sakaratriði ekki geta borið samhliða undir 173. gr. a almennra hegningarlaga nr. 19/1940 og 5. gr. laga nr. 65/1974, en meta verði hverju sinni, hvor nefndra greina við eigi og tæmi sök.

Verður þá vikið að hverjum ákærulið í þeirri röð, er í ákæruskjali greinir:

1. ákæruliður.

Ákærði hefur viðurkennt háttsemi þá, er í þessum ákærulið greinir, utan hvað framburður ákærða um heildarefnismagn í þessum ákærulið er mjög óákveðinn og þversagnakenndur. Kvað hann heildarefnismagn keypt í Kaupmannahöfn „rúm 400 gr“, en varðandi sölu efnis hér heima þá hafi nefndur Ásgeir Kristófer tekið við í söluskyni 400 gr, en ákærði og nefndur Gunnlaugur Björn tekið til eigin neyslu sem svaraði 50—60 gr hvor um sig. Framburður Gunnlaugs Björns um efnismagn var greinargóður, og lýsti nefndur Gunnlaugur Björn sundurliðað keyptu efnismagni. Varðandi efnismagn afhent nefndum Ásgeiri Kristófer til sölu þykir ekki verða gengið út frá meira magni en 390 gr, en þar er það magn, sem nefndur Ásgeir Kristófer hefur gengist við sölu á.

Að ofanskráðu athuguðu og virtu þykir hér óhætt að leggja til grundvallar framburð nefnds Gunnlaugs Björns um keypt efnismagn. Þykir þannig sannað samkvæmt ofansögðu, að ákærði hafi gerst sekur um þá háttsemi, er réttilega í þessum ákærulið greinir með ofangreindum athugasemdum, nánar í júlí 1975 keypt í félagi við Gunnlaug Björn Jónsson í Kaupmannahöfn allt að 650—660 gr af hassi á danskar kr. 10.25 hvert gramm, sem þeir fluttu skömmu síðar hingað til lands, falið í farangri ákærða. Efnisins, sem þeir áttu að jöfnu, neyttu þeir að hluta, en fengu Ásgeir Kristófer Ásgeirsson til að selja fyrir sig allt að 390 gr af því á 7 bandaríkjadali hvert gramm.

2. ákæruliður.

Ákærði hefur viðurkennt alla þá háttsemi, er í þessum ákærulið greinir, utan hvað hann kveður efnið alls hafa vegið 630 gr. Játning ákærða er efnislega studd framburði nefnds Gunnlaugs Björns, er þó kveður efni hafa verið allt að 675 gr, eins og í ákæru segir. Þykir hér rétt að leggja til grundvallar framburð ákærða um efnismagn. Þykir samkvæmt ofansögðu sannað með játningu ákærða, sem studd er öðrum gögnum málsins, að ákærði hafi gerst sekur um háttsemi þá, er réttilega í þessum ákærulið greinir með ofangreindu fráviki um efnismagn, nánar um mánaðamót júlí/ágúst 1975 keypt í Kaupmannahöfn fyrir sig og Gunnlaug Björn Jónsson 630 gr af hassi og varið til þess ofan-

greindu söluandvirði. Efnið, sem þeir áttu að jöfnu og hugðust að meginhluta selja hér á landi í ágóðaskyni, flutti ákærði með sér hingað til lands og hafði í fyrstu í vörslum sínum að Stakkholti 3 í Reykjavík, en síðar í vörslum Gunnlaugs Björns að Sólheimum 27, þar sem lögreglumenn fundu fimmtudaginn 7. ágúst þann hluta þess, er ætlaður var til sölu, um 500 gr af efninu, og lögðu á það hald, en afganginum höfðu þeir þá skipt með sér til eigin nota.

3. ákæruliður.

Sannað þykir með játningu ákærða, sem studd er framburðum Tryggva Lúðvíks Skjaldarsonar og öðrum gögnum málsins, að ákærði hafi gerst sekur um þá háttsemi, er réttilega í þessum ákærulið greinir, nánar í mars/apríl 1976 afhent Tryggva Lúðvík Skjaldarsyni kr. 80.000—90.000 til hasskaupa erlendis og nokkrum dögum síðar fengið hjá Tryggva Lúðvík að Dúfnahólum 4 í Reykjavík um 200 gr af hassi, neytt þess sjálfur að hluta og gefið og loks selt ýmsum aðiljum, hvert gramm ýmist á kr. 1.200 eða 1.400, fyrir samtals allt að kr. 80.000 til 90.000.

4. og 6. ákæruliður.

Sakarefni í þessum ákæruliðum tveimur þykir órofa brotaheild, sem fjallað verður um hér í einu lagi.

Með vísan til ofanritaðs þykir játning ákærða nægilega studd framburðum annarra, þannig að sannað teljist, að hann hafi sem í ákæruliðum 4 og 6 greinir, nánar í seinni hluta apríl 1976, farið ásamt Birni Stefánssyni til Amsterdam gagngert til kaupa á hassefnum, en til kaupanna höfðu þeir eigið fé og fé frá Gunnlaugi Birni Jónssyni og Magnúsi Árnasyni, samtals um kr. 700.000, og í borginni keypt samtals allt að 2 kg af hassi á 3 gyllini hvert gr og flutt það með sér til Rotterdam í því skyni að fá efnið flutt til Íslands, en ákærða tókst ekki þá þegar að koma efninu í hendur flutningsaðilja og setti það því í geymslu í borginni um skeið.

Í júní 1976 að Miklubraut 72 í Reykjavík tekið við þeim allt að 2 kg af hassi, sem um ræðir í 4. lið, af Birni Stefánssyni og auk þess 200—250 gr af hassi í eigu Elíasar Hauks Snorrasonar. Breytir ekki þar um né frá ákæru, svo að máli skipti, þótt ekki verði lagt til grundvallar meira efnismagn heldur en einstakir aðiljar hafa viðurkennt að hafa frá ákærða mótttekið til ráðstöfunar. Verður þannig lagt til grundvallar, að sönnuð

sé eftirfarandi sérgreind ráðstöfun ákærða á ofangreindu hass-magni:

- 1) Til Björns Stefánssonar vegna framlags og flutnings 185 gr.
- 2) Til Inga Þórs Björnssonar í endursöluskyni eigi minna en 150 gr, sbr. eigin játningu ákærða.
- 3) Til Magnúsar Árnasonar 300 gr, enda ákærði og nefndur Magnús sammála þar um.
- 4) Varðandi efni í eigu Elíasar Hauks, er ákærði viðurkenndi að hafa mótttekið úr sömu ferð, verður lagt til grundvallar, að þar hafi verið um að ræða 200 gr, er ákærði samkvæmt ofansögðu ráðstafaði til Inga Þórs Björnssonar og Björns Stefánssonar.
- 5) Framburður ákærða um ráðstöfun þeirra hassefna, sem ákærði átti þá eftir í vörslum sínum og hann átti ásamt nefndum Gunnlaugi Birni, nánar sala á a. m. k. 600 gr, þyk-ir nægilega studdur framburðum eftirgreindra kaupenda svo sem Ásgeirs Kristófers Ásgeirssonar, Alfreðs Adolfs-sonar og Halldórs Dungal Gíslasonar. Seldi ákærði hvert gramm oftast á um kr. 1.100—1.400, en afgang þessara efna, um 500 gr af hassi, hafði ákærði svo að mestu leyti til eigin nota.

5. ákæruliður.

Sannað þykir með játningu ákærða, sem studd er framburðum þeirra Elíasar Hauks Snorrasonar og Inga Þórs Björnssonar, að ákærði hafi gerst sekur um þá háttsemi, er réttilega í þessum ákærulið greinir, utan hvað rétt þykir að leggja til grundvallar framburð ákærða um þóknun fyrir flutning, nánar 80. gr. Þyk-ir samkvæmt ofansögðu sannað, að ákærði hafi í maí 1976 flutt með sér um 600 gr af hassi hingað til lands frá Kaupmannahöfn fyrir Elías Hauk Snorrason og afhent Inga Þór Björnssyni efnið að Bólstaðarhlíð 58 í Reykjavík nema 80 gr, sem ákærði hélt eftir sem greiðslu fyrir flutning efnisins og neytti að mestu sjálf-ur.

7. ákæruliður.

Ákærði hefur viðurkennt alla þá háttsemi, er í þessum ákæru-lið greinir, og er sú játning rækilega studd framburðum þeirra Elíasar Hauks Snorrasonar, Inga Þórs Björnssonar, Kristjáns Róberts Walsh, Gunnlaugs Björns Jónssonar, Ásgeirs Kristófers Ásgeirssonar og Alfreðs Adolfssonar.

Þykir þannig samkvæmt ofansögðu sannað, að ákærði hafi gerst sekur um þá háttsemi, er réttilega í þessum ákærulið greinir, nánar um mánaðamót júní/júlí 1976 afhent Elíasi Hauki Snorrasyni fé til fíkniefnakaupa erlendis, samtals um kr. 200.000, sem að hluta var aflað með fíkniefnasölu, sbr. 6. lið, og jafnframt skipulagt flutning fíkniefnanna til Íslands með Kristjáni Róbert Walsh. Um miðjan júlí mótttekið um 1200 gr af hassi af nefndum Kristjáni Róbert í Stigahlíð 34, Reykjavík, skipt efninu í því sem næst tvo jafna hluta og afhent Inga Þór Björnssyni annan þeirra í Reykjavík. Það hassefni, sem ákærði hafði þá eftir í vörslum sínum og hann átti að jöfnu með Gunnlaugi Birni Jónssyni, seldi ákærði að meginhluta nokkrum nafngreindum kunningjum sínum, oftast í Reykjavík, m. a. Ásgeiri Kristófer Ásgeirssyni, samtals um 200 gr, og Alfreð Adolfssyni, samtals um 250 gr, og kostaði hvert gramm kr. 1.100—1.400, en nokkurn hluta efnisins hafði ákærði til eigin nota. Í lok júlí hélt ákærði síðan erlendis til fíkniefnakaupa og hafði meðferðis hluta þess fjár, sem hann hafði aflað með sölu hassins, og jafnframt verulega fjárhæð í eigu Elíasar Hauks Snorrasonar, sem ákærða var ljóst, að fengist hafði með fíkniefnasölu hérlandis.

8. ákæruliður.

Samkvæmt ofangreindu bar ákærða og öðrum viðkomandi nokkuð í milli um heildarmagn keyptrar hassefna í Amsterdam, en að öðru leyti eru framburðir aðilja efnislega samhljóða um aðdraganda nefndra hasskaupa og flutning efna hingað til lands.

Með vísan enn til ofanritaðs um meint heildarmagn keyptrar efna verður eftirfarandi lagt til grundvallar:

- 1) Ákærði og Gunnlaugur Björn Jónsson lýstu sundurliðað og mjög á sama veg margnefndu heildarmagni keyptrar hassefna. Miðaði ákærði við 2.3 kg, en Gunnlaugur 2.4—2.5, sem jafnframt eru efri mörk í ákærulið þessum.
- 2) Björn Stefánsson, sem viðurkenndi flutning efna hingað til lands, áætlaði magn þeirra lauslega, en taldi það hafa verið nærri 2 kg.
- 3) Framburður Elíasar Hauks Snorrasonar um ofangreint var bæði rúmur og ónákvæmur. Taldi hann heildarmagn upphaflega á að giska helmingi meira en sinn efnishlut og þannig alls verið 1.6 kg.

Þykir samkvæmt ofansögðu rétt að miða við, að heildarmagn keyptrar hassefna hafi verið 2.3 kg.

Ákærði hefur játað alla þá háttsemi, er í þessum ákærulið greinir, og eins og að ofan er rakið, er játning hans rækilega studd öðrum gögnum málsins. Varðandi ráðstöfun efna, þá er játning ákærða í samræmi við brotalýsingu í þessum lið ákæruskjals og studd framburðum móttakenda efnis, utan hvað ekki verður af gögnum máls séð, að nefndur Gunnlaugur Björn hafi verið spurður um móttöku óviss magns efna um mánaðamót ágúst/september.

Samkvæmt ofansögðu þykir nægilega sannað, að ákærði hafi gerst sekur um þá háttsemi, er réttilega í þessum lið ákæruskjals greinir, með ofangreindum athugasemdum, nánar í ágústbyrjun 1976 ásamt Elíasi Hauki Snorrasyni og Gunnlaugi Birni Jónssyni keypt samtals allt að 2.3 kg af hassi í Amsterdam á 2.70 gyllini hvert gramm, flutt efnið til Rotterdam og þar komið meginhluta þess í hendur Björns Stefánssonar, sem þá var skipverji á m/s Reykjavossi, til flutnings til Íslands, en fyrir þessa utanför hafði ákærði skipulagt fund við nefndan Björn í þessu skyni.

Í seinni hluta ágúst móttakið ofangreint hassefni af nefndum Birni að Skúlagötu 62 í Reykjavík og þá afhent Birni um 15% af heimfluttu efni sem greiðslu fyrir flutninginn og skömmu síðar að Skúlagötu 62 afhent Inga Þór efnishluta nefnds Elíasar Hauks, um 778 gr af hassi. Ákærði hafði þá eftir í vörslum sínum efnishluta sinn og nefnds Gunnlaugs Björns, u. þ. b. 6—800 gr af hassi, og seldi ákærði meginhluta þess nokkrum mönnum í Reykjavík, m. a. Sigurði Berndsen, samtals a. m. k. 300 gr á 5 bandaríkjadali hvert gramm, Alfreð Adolfssyni, óvisst magn, hvert gramm á kr. 1.100—1.200, en andvirði þess efnis, sem ákærði seldi, nam um kr. 500.000.

9. ákæruliður.

Sannað þykir með játningu ákærða, sem studd er öðrum gögnum málsins, að hann hafi gerst sekur um þá háttsemi, er réttilega í þessum lið ákæruskjals greinir, nánar í fyrri hluta ágúst 1976 keypt 1 gr af amfetamíndufti (speed) í Kaupmannahöfn fyrir kr. 140 danskar og skömmu eftir miðjan mánuðinn flutt efnið með sér hingað til lands og neytt hluta þess í Reykjavík, en lögreglan lagði hald á eftirstöðvar efnisins 30. ágúst 1976.

10. ákæruliður.

Nefndur Björn Stefánsson neitaði samkvæmt ofansögðu að

vera eigandi að ofangreindu efni ásamt ákærða, og verður Björn gegn neitun sinni ekki talinn eigandi að efnum. Þá hefur Elías Haukur Snorrason ekki gengist við móttöku nefndra 160—170 gr. Ákærði hefur viðurkennt alla þá háttsemi, er í þessum lið ákæruskjals greinir, og er sú játning studd öðrum gögnum málsins með ofangreindum frávikum. Varðandi sölu efna til Sigurðar Berndsen þá telur ákærði magn 4—500 gr, en nefndur Sigurður 5—600 gr, og þykir því rétt að miða við, að magnið hafi verið 500 gr.

Þykir samkvæmt ofansögðu sannað, að ákærði hafi gerst sekur um þá háttsemi, er réttilega í þessum lið ákæru greinir, með ofangreindum athugasemdum, nánar um mánaðamót september/október 1976 keypt samtals um 1 kg af hassi í Amsterdam, flutt efnið til Rotterdam og þar komið því í hendur Bergsveins Þorkelssonar, sem flutti efnið gegn þóknun til Íslands með m/s Reykjavossi og afhenti það Birni Stefánssyni. Skömmu síðar tekið við efninu í Reykjavík og selt Sigurði Berndsen um 500 gr af því að Æsufelli 6 á 5 bandaríkjadali hvert gramm, en afgangur að mestu farið til eigin neyslu.

11. ákæruliður.

Ákærði hefur viðurkennt alla þá háttsemi, er í þessum ákæru-lið greinir, og er sú játning studd framburðum Bergsveins Þorkelssonar, Sigurðar Berndsen og Alfreðs Adolfssonar, en Björn Stefánsson hefur aðeins gengist við að hafa mótttekið efni frá Bergsveini og afhent ákærða, en neitar eignaraðild að hassinu. Þykir þannig ekki gegn neitun nefnds Björns verða lagt til grundvallar, að hann hafi átt í efninu.

Þykir samkvæmt ofansögðu sannað, að ákærði hafi gerst sekur um þá háttsemi, er réttilega í þessum ákærulið greinir, með ofangreindri athugasemd, nánar hinn 16. október 1976 haldið erlendis til fíkniefnakaupa með um 1.500 bandaríkjadali, sem aflað hafði verið með fíkniefnasölu, og í Amsterdam keypt um 1.5 kg af hassi á 2.70 gyllini hvert gramm. Flutt efnið til Rotterdam og afhent það Bergsveini Þorkelssyni sem fyrr, og flutti hann efnið gegn þóknun til Íslands með m/s Reykjavossi og afhenti það Birni Stefánssyni. Skömmu síðar tekið við hassinu í Reykjavík og selt Sigurði Berndsen u. þ. b. 1 kg af því á 5 bandaríkjadali hvert gramm að Æsufelli 6 og Alfreð Adolfssyni, óvisst magn, og kostaði hvert gramm kr. 1.100—1.200. Meginhluta þess

efnis, sem ákærði hafði þá eftir í vörslum sínum, seldi hann mörgum ónefndum aðiljum fyrir samtals um kr. 350—400.000, og eftirstöðvarnar hafði hann svo til eigin neyslu og kunningja sinna.

12. ákæruliður.

Samkvæmt ofansögðu viðurkenndi ákærði háttsemi þá, er í þessum ákærulið greinir, en kvað efnismagn 300 gr. Nefndur Ásgeir Kristófer kvað efnismagn einnig 300 gr, en nefndur Eggert kvað það 370 gr, svo sem í ákæru greinir.

Þykir hér samkvæmt ofansögðu rétt að leggja framburð ákærða til grundvallar um efnismagn og önnur atvik, enda játning ákærða efnislega studd framburðum þeirra Ásgeirs Kristófers og Eggerts, og þannig talið sannað, að ákærði hafi gerst sekur um þá háttsemi, er réttilega í þessum ákærulið greinir með ofangreindu fráviki um efnismagn, nánar í nóvember 1976 lagt Ásgeiri Kristófer Ásgeirssyni og Eggert Sigurðssyni til 1.000 bandaríkjadali til hasskaupa erlendis og í desember mótttekið 300 gr af hassi af nefndum mönnum að Bólstaðarhlíð 9 í Reykjavík og síðan nýtt hassið í eigin þágu.

13. ákæruliður.

Ákærði hefur samkvæmt ofansögðu viðurkennt alla þá háttsemi, er í þessum ákærulið greinir, og er sú játning studd framburðum þeirra Björns Stefánssonar, Magnúsar Árnasonar, Bergsveins Þorkelssonar og Sigurðar Berndsen.

Þykir þannig sannað, að ákærði hafi gerst sekur um háttsemi þá, er réttilega í þessum ákærulið greinir, nánar í fyrri hluta jan. 1977 keypt allt að um 2.5 kg af hassi í Amsterdam, flutt efnið til Rotterdam og komið því í hendur Bergsveins Þorkelssonar, sem flutti efnið gegn bóknun með m/s Urriðafossi til Íslands, þar sem hann afhenti það Birni Stefánssyni, sem átti efnið ásamt ákærða. Skömmu síðar tekið við hassinu í Reykjavík og afhent Magnúsi Árnasyni um 300 gr, en nefndur Magnús hafði lagt ákærða til kr. 150.000.00 til hasskaupa. Um miðjan janúar selt Sigurði Berndsen 500 gr af hassinu að Æsufelli 6, Reykjavík, fyrir um 2.500 bandaríkjadali, en lögreglan lagði hald á rúm 1.300 gr af eftirstöðvum efnisins, er ákærði var handtekinn 19. janúar 1977 að Smáragötu 9 í Reykjavík, þar sem hann hafði efnið í vörslum sínum.

14. *ákæruliður.*

Ákærði hefur viðurkennt alla þá háttsemi, er í þessum ákæru-lið greinir, og er sú játning studd framburðum þeirra Magnúsar Árnasonar og Björns Stefánssonar. Telst þannig sannað, að ákærði hafi gerst sekur um þá háttsemi, er réttilega í þessum ákæru-lið greinir, nánar um miðjan janúar 1977 lagt Birni Stef-ánssyni og Magnúsi Árnasyni til þá 2.500 dali, sem um ræðir í 13. lið, til fíkniefnakaupa erlendis, en þeir keypt síðan um 3 kg af hassi í Amsterdam og fluttu hingað til lands, og taldist ákærði eiga um 1 kg af efninu. Nefndur Magnús seldi hér á landi verulegan hluta (um 500 gr) af efnishlut ákærða, sem sætti gæsluvarðhaldi um þetta leyti, en í mars tók ákærði við 2.500 dölum, nokkrum tugum þúsunda íslenskra króna og a. m. k. um 2—300 grömmum af hassi úr hendi nefnds Magnúsar.

15. *ákæruliður.*

Ákærða og Magnúsi Árnasyni ber nokkuð í milli um efnismagn í þessum ákæru-lið. Ákærði kveður efnismagn hafa verið um 700 gr og framlag sitt og nefnds Björns 1.700 bandaríkjadali. Magnús hins vegar kveður efnismagn 1500 gr og framlag þeirra 2.000 bandaríkjadali. Að öðru leyti eru framburðir viðkomandi aðilja í samræmi við ákæruskjal. Hér þykir varlegra að leggja til grundvallar framburð ákærða um efnismagn og framlag þrátt fyrir ofangreint.

Þá hafa kaupendur efna af ákærða gengist við viðskiptum við ákærða.

Telst samkvæmt ofangreindu nægilega sannað, að ákærði hafi gerst sekur um þá háttsemi, er réttilega í þessum lið ákæruskjals greinir, með ofangreindum athugasemdum, nánar á tímabilinu frá apríl til júní 1977 í félagi við Björn Stefánsson lagt Magnúsi Árnasyni til fé til fíkniefnakaupa erlendis, samtals um 1.700 bandaríkjadali, og síðan tvívegis mótttekið hassefni hjá nefndum Magnúsi, samtals 700 gr, að Hagamel 34 í Reykjavík og í Heiðmörk ofan við Reykjavík. Ákærði seldi nokkrum nafngreindum kunningjum sínum verulegan hluta hassins, m. a. Runólfi Þór Jónssyni 2—300 gr í Reykjavík og Hermann Ottóssyni allt að 200 gr á Neskaupstað á kr. 1.300 hvert gramm, en hluta efnisins, a. m. k. 100 gr, höfðu ákærði og nefndur Björn til eigin nota.

16. ákæruliður.

Ákærði hefur viðurkennt alla þá háttsemi, er í þessum ákærulið greinir, og er sú játning nægilega studd framburðum Magnúsar Árnasonar, Björns Stefánssonar og nafngreindra kaupenda.

Þykir samkvæmt ofansögðu sannað, að ákærði hafi gerst sekur um háttsemi þá, er réttilega í þessum ákærulið greinir, nánar í ágúst 1977 í félagi við Björn Stefánsson keypt 2.2 kg af hassi í Amsterdam, flutt efnið til Rotterdam og komið því þar í geymslu, uns tækist að fá það flutt til Íslands. Um mánaðamót október/nóvember í Reykjavík móttekið efnið af nefndum Birni að Þinghólsbraut 42 í Kópavogi og falið það í Heiðmörk ofan við Reykjavík, en ákærði taldist eiga um 600 gr af þessu efni og Magnús Árnason afganginn, en ákærði hafði fyrir ofangreinda ferð til Amsterdam tekið við 1.500 bandaríkjadöllum af nefndum Magnúsi til hasskaupa. Sótt efnisskammta í Heiðmörk eftir þörfum og á tímabilinu nóvember 1977 til janúar 1978 selt nokkrum nafngreindum mönnum samtals um 7—800 gr á kr. 1.400—1.500 hvert gramm, og fóru afhendingar efnisins fram að Þinghólsbraut 42 í Kópavogi, en hluta söluandvirðisins, um kr. 300.000, sendi ákærði til Kaupmannahafnar til nefnds Magnúsar. Lögreglan lagði síðan hald á rúm 1100 gr af hassinu, sem fannst eftir ábendingu ákærða 27. janúar 1978 í Heiðmörk.

Ofangreind háttsemi ákærða, sem lýst er í 4. og 6., 8., 10., 11., 13., 14. og 16. ákærulið þykir vegna hins umtalsverða magns ofangreindra fíkniefna og sölu þeirra að miklu leyti til margra manna gegn verulegu fégjaldi varða við 173. gr. a almennra hegningarlaga nr. 19/1940, sbr. lög nr. 64/1974, sbr. enn fremur 2. gr. og 6. gr. laga um ávana- og fíkniefni nr. 65/1974 og 2. gr., sbr. 10. gr. reglugerðar um sölu og meðferð ávana- og fíkniefna nr. 390/1974.

Háttsemi ákærða í öðrum ákæruliðum en þeim, er hér voru taldir, telst varða við 2. gr., sbr. 5. gr. og 6. gr. laga um ávana- og fíkniefni nr. 65/1974 og 2. gr., sbr. 10. gr. reglugerðar um sölu og meðferð ávana- og fíkniefna nr. 390/1974. Hefur ákærði samkvæmt tilgreindum ákvæðum unnið til refsingar.

Samkvæmt ofansögðu ber að tiltaka refsingu ákærða með hliðsjón af 77. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940.

Brotaferill ákærða samkvæmt sakavottorði þykir ekki skipta máli í þessu sambandi.

Við ákvörðun refsingar verður annars vegar litið til þess, að

ákærði hefur ekki, svo vítað sé, frá byrjun árs 1978 orðið upp-
vís að fíkniefnameðhöndlun, en hins vegar frá þeim tíma stund-
að eðlilega vinnu og nám jafnhliða. Ber með vísan til 70. gr.
almennra hegningarlaga nr. 19/1940, töluliða 5 og 8, að meta
ákærða ofangreint til málsbóta.

Hins vegar ber til þess að líta, að ákærði samkvæmt ofansögðu
stundaði stórfelldan og margítrekaðan innflutning fíkniefna, sem
náði yfir langt tímabil, og sammæltist við marga aðilja um hlut-
deild og aðstoð í því sambandi, þannig að ofangreindur innflutn-
ingur og eftirfarandi viðtæk dreifing gegn verulegu fégjaldi ber
öll merki eindregins brotavilja og skipulagningar.

Teljast ofangreind atriði með vísan til áðurnefndrar 70. gr.
almennra hegningarlaga nr. 19/1940, töluliða 1, 6 og 7 auk loka-
málgreinar, ákærða til refsipýngingar.

Að öllu ofanskráðu athuguðu og virtu þykir refsing ákærða
hæfilega ákveðin fangelsi í 3 ár, en þess utan með vísan til 2.
mgr. 49. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940 fésekt að upp-
hæð kr. 1.000.000, þar sem ákærði lét mörgum aðiljum í té fíkn-
iefni gegn verulegu fégjaldi og hagnaði. Komi 80 daga fangelsi
í nefndrar sektar stað, sé hún eigi greidd innan 3 vikna frá birt-
ingu dóms þessa.

Þá þykir með vísan til 76. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/
1940 rétt, að til frádráttar refsingu komi sá tími, er ákærði sætti
gæsluvarðhaldi, eða 71 dagur.

Samkvæmt ofansögðu og með vísan til 141. gr. laga nr. 74/
1974 ber að dæma ákærða til greiðslu alls sakarkostnaðar, þar
af kr. 200.000 til skipaðs verjanda, Guðmundar Ingva Sigurðs-
sonar hæstaréttarlögmanns, og kr. 200.000 í saksóknarlaun, er
renni í ríkissjóð.

Loks ber með vísan til 69. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/
1940 að dæma upptæk til eyðingar þau fíkniefni og fylgihluti,
er hald var lagt á við rannsókn þessa, ósundurliðað á einstaka
aðilja, sbr. a—d liði í ákæru:

a) 502 gr hass með umbúðum, sem hald var lagt á 7. ágúst
1975.

b) 1.3 gr amfetamínduft með umbúðum og 2 hasspípur, hald-
lagt 30. ágúst 1976.

c) Um 1318 gr af hassi, 4 hasspípur og skálavog, haldlagt 19.
janúar 1977.

d) Um 1109 gr af hassi, sem hald var lagt á 27. janúar 1978.

Þess utan með vísan til sömu ákvæða skulu 110 bandaríkja-

dalir upptækir til ríkissjóðs, er haldlagðir voru 19. janúar 1977, en þeirra var aflað með fíkniefnasölu.

Dómsorð:

Ákærði, Birgir Bótólfur Guðmundsson, fæddur 17. október 1954 í Reykjavík, sæti fangelsi í 3 ár og greiði í fésekt til ríkissjóðs kr. 1.000.000. Refsivist til frádráttar komi 71 dags gæsluvarðhaldsvist, en í stað sektar 80 daga fangelsi, verði hún eigi greidd innan 3ja vikna frá birtingu dóms þessa.

Ákærði greiði allan sakarkostnað, þar af kr. 200.000 til skipaðs verjanda, Guðmundar Ingva Sigurðssonar hæstaréttarlögmanns, og kr. 200.000 í saksóknarlaun, er renni í ríkissjóð.

Upptæk til eyðingar skulu eftirtalin fíkniefni og fylgihlutir:

1) 502 gr hass með umbúðum. 2) 1.3 gr amfetamínduft með umbúðum og tvær hasspípur. 3) 1318 gr hass, fjórar hasspípur og ein skálavog. 4) 1109 gr hass.

Upptækir skulu til ríkissjóðs 110 bandaríkjadalir.

Mánudaginn 1. mars 1982.

Nr. 172/1981. Ákærvaldið

(Bragi Steinarsson, settur vara-ríkissaksóknari)

gegn

Steini Oddgeiri Sigurjónssyni

(Stefán Pálsson hrl.).

Bifreiðaárekstur. Brot gegn umferðarlögum.

Dómur Hæstaréttar.

Mál þetta dæma hæstaréttardómarnir Logi Einarsson, Björn Sveinbjörnsson og Sigurgeir Jónsson.

Málinu var áfrýjað til Hæstaréttar að ósk ákærða með áfrýjunarstefnu 19. júní 1981, en af ákærvalds hálfu er